

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1723

ВЕЛИКИ УСПЕХ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА У ПРВОМ ИЗБОРНОМ КРУГУ

БОЈКОТ ДРУГОГ ИЗБОРНОГ КРУГА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1721

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

- ТИ СИ НАША
ПОСЛЕДЊА НАДА
И ЈЕДИНА УЗДАНИЦА

СРПСКА РЕЧ

БРОЈ 278
12. СЕПТЕМБАР 2001.
ЦЕНА 40
ДИНАРА

ЗА ИСТИНУ, ПРАВДУ И СЛОБОДУ

Војислав Шешељ: САБЉОМ НА ЋИНЂИЋЕВУ МАФИЈУ

2695 22. 8. 2002.

ексклузивно

Нови текст уставне повеље
БОЉЕ ОД БЕОГРАДСКОГ
ДОГОВОРА

80 динара

НИН

ВОЈИСЛАВ
ШЕШЕЉ

УНИШТИЋУ МАФИЈУ

www.nin.co.yu

Нови
шпијунско
дувански рат
ОПЕРАЦИЈА
ВОЛФ

Политички избори
ПОЗАЈМИТЕ
ПАРЕ
КАНДИДАТУ

Миро
Фурзи
ПРОГНАНА
ЛЕПОТА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1718

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЕДНИКА

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ СА СУПРУГОМ ЈАДРАНКОМ

ЗА СРБИЈУ У СИГУРНИМ РУКАМА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш
Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Огњен Мухајловић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Зорица Илић

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

БОЈКОТ!

Српска радикална странка позива све грађане који су на изборима 29. септембра гласали за њеног кандидата др Војислава Шешела да бојкојују дружи круж избора за председника Републике Србије. Одлука о бојкоју избора донесена је ипек после темељне анализе претходних избора и свеобухватне пројекције могућег расипања после другог круга у којем ће се гласачи одређивати између Кошћунице и Лабуса. Закључено је да избори нису били легални, и ипо због ири подједнако бићна разлога. Није постојао јединствен бирачки списак, ипак да је извешан број бирача био паралелно уписан на неколико спискова у различитим општинама. Затић, шест кандидата за председника Србије савлаћено је на гласачке листиће а да претходно нису испунили законом прописане услове, нису скупили довољан број пописана за оверу своје кандидатуре. Трећи бићан разлог је онемогућавање рада Надзорног одбора, органа који има контролну улогу и чија важност не заостаје за Републичком изборном комисијом. Одлука о бојкоју је поитиуно разумљива и када се имају у виду и новонастале чињенице, пре свега претизаконитио избацивање српских радикала и чланова других странака из Републичке изборне комисије.

Српска радикална странка нема кога да подржи у овом друћом крућу председничких избора. Српски радикали позивају све грађане, не само оне који су свој глас поверили др Шешелу, него и оне који су гласали за Кошћуницу или Лабуса да не изаћу на изборе, јер између ове двојице и нема право избора. Глас за Кошћуницу ни у ком случају није глас за ванредне парламентарне изборе, он већ покушава да обнови сарадњу са Ђинђићем ипак ипшо захтева враћање својих посланика у скупишћину Србије, ипшо никако неће променићи однос снаћа на политичкој сцени. Он би да мења усћав, као да га Србија нема или, ипачније, као да није постојао пре нећа. Осим ипоћа, лично Кошћуница сноси ипну одговорност ипшо се наша земља данас налази у оваквој понижавајућој ситиуацији. Сви смо сведоци да се хвали како је управо он довео Ђинђића на власт.

Глас за Лабуса је још дирекћинији глас за Ђинђића. Тако ће бирачка воћа грађана Србије на послужавнику бићи испоручена сурчинској мафији, Цанетиу Субоитићу и сличним криминалцима из друитића „земаљског“ председника Владе Србије. Уосћалом, како гласачи за класичног ипшијуна и професионалног издајника који после расиподаје Србије сигурно бежи у иностранство.

Зати се, ни по коју цену, не сме изаћи на изборе. Само бојкоју може да произведе ситиуацију у којој ће Ђинђић бићи присићен да расипиће ванредне изборе.

Дилеме нема. Све су ипо гласови за Зорана Ђинђића. Избор не постоји. Бирајући између два зла, ипак се изабере зло.

Ипак, постоји претћи ипш, решење које ипредлаже Српска радикална странка. Бојкоју. Само ипразне гласачке куитије оборитиће иучисћичку власт досманлија!

РЕКЛИ СУ...

ПРЕГЛЕД МЕСЕЦА

Коштуница и Ђинђић ће и њих испушити као стари чибук и бацити на ђубриште”.

Слободан Милошевић,
председник СПС-а у
телефонском стенограму из Хага

Увек опуштен с новинарима, лидер радикала и новинар „Блиц њуза”.

Др Шешељ: Поливање водом је купање, није насиље.

Новинар: Ако Вас сад полијем водом, то је туширање?

Др Шешељ: То је туширање, хоћете чашу воде?

Новинар: Ако бих Вас полио водом, да ли би се нешто десило?

Др Шешељ: Не, хоћете да пробате?

Новинар: Не, наравно.

„Ову пропалу досовску булументу (Главни одбор СПС-а) сутра ни ДОС неће да погледа, као што сада не гледа више ни Банета Ивковића. Сад они раде Ивковићев посао, а

„Ђинђић и Коштуница су фалсификовали Креманско пророчанство не би ли дошли на власт, тако да очекујем и овог пута фалсификовање изборне воље грађана”.

Милован Дрецул,
лидер Препорода Србије

„Да је на гласачким листићима писало – СПО–Карађорђе и ДОС–Хашим Тачи, изгубио би Карађорђе”.

Вук Драшковић,
лидер СПО-а
о изборима 2000. године

„Тешко могу да замислим да ће Батић и Ђинђић отићи с власти кад изгубе изборе. Постоји зато реална опасност да ће на председничким или парламентарним изборима пократи гласове”.

Слободан Анђовић,
политички аналитичар

„Пелевић је елегантан човек, увек носи црне чарапе, само је проблем у томе што их чешће ставља на главу него на ноге”.

Александар Вучић,
генерални секретар СРС

„У младости сам био падобранац и нисам нимало жељан летења. Али, пошто сам схватио да то јако нервира Кошћуничину странку, убудуће ћу још чешће да користим хеликоптер”.

Ненад Чанак,
председник Скупштине
Војводине

„Па шта ћу кад сам примитивац, не можемо сви да будемо експерти. А за фашизам не да ћу их тужити, него ћу их бити где год их нађем. Кад не буду више на власти, ставио бих те људе у неки резерват, да долази народ да их посматра, а новинари проучавају. Нека у том резервату одржавају састанке и глуме експерте. Паре бисмо на њима зарадили, јер би долазили и туристи да их гледају. Динкићу бих дао гитару, а Лабус нека ђуска поред њега. Планирам да их сметим на колективну терапију”.

Веља Илић,
вечити кандидат
за председника

„Мог супруга, до јуче опаког криминалца, што ја најбоље знам, а данас угледног бизнисмена, штити како велики број полицајаца, тако и водећи политички естаблишмент”.

Љиљана Буха,
супруга
Љубише Бухе-Чумета

Воли да води љубав уз песму „Спремте се спремите четници”, изјавила је Исидора Бјелица, на питање уз коју музику воли да води љубав.

МУДА ЗА БУБРЕГЕ

Кинон на челу Коштуничиног тима

Пре него што је Коштуница најавио своју кандидатуру, у ДСС је започела мистификација његове изборне кампање. ДСС прикрива податак да је у кампањи Коштунице учествовао и амерички тим на челу са Марк Мек Киноном. Коштуничини сарадници су били на сталној телефонској вези

с овим америчким стручњаком за маркетинг, који је креирао кампању и Џорџу Бушу, а како је већ најављено, водиће и председничку кампању контрадикторном црногорском бизнисмену Ратку Кнежевићу. Иначе, званични шеф Коштуничине кампање био је Драган Маршичанин, а из кругова блиских Коштуници чује се да је човек број један кампање његов саветник за медије Александар Тијанић. Тијанић је осмислио тим маркетиншких агенција који је радио на медијској промоцији Коштунице, а то су „McCann & Ericson“, „Idols & Friends“, „Nova Communications“, BBDO Ovation, као и неколико десетина фри лансера. Српски, него шта.

Подужи списак Човићевих грехова

На адресу Владе Србије ових дана је стигао предлог Српске радикалне странке за смену потпредседника Небојше Човића, на 343 куцане стране, где су потанко описане све Човићеве афере. Међу дванаест разлога за смену Човића набројене су: његова фирма ФМП Трејд, складиштење кресла у Добановцима, нафтна афера, рекетирање, фабрика крунских затварача, виле на Дедињу, Паркинг сервис, панони и рекламе у Београду, хала спортова у Железнику, градски

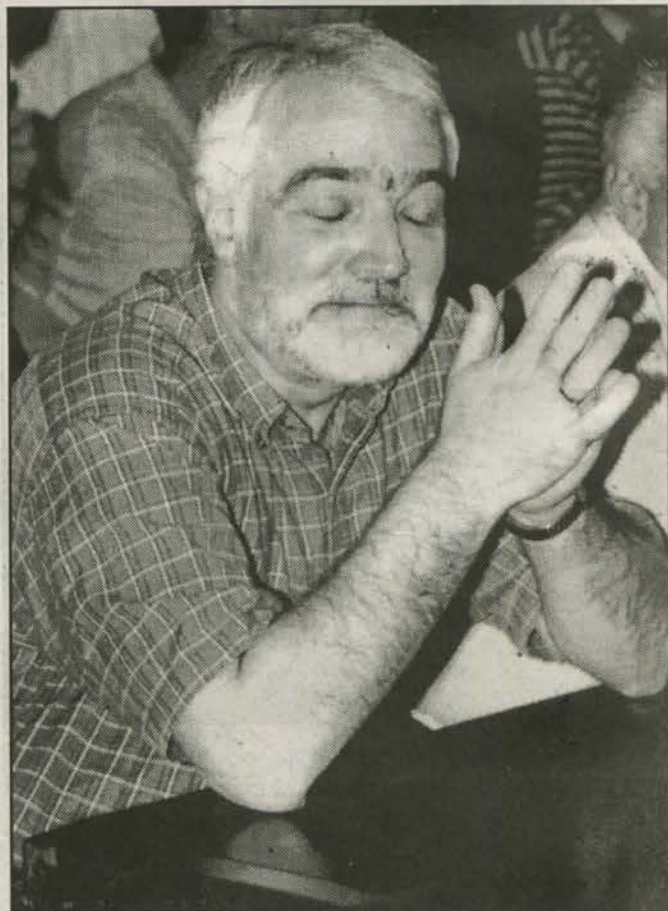
саобраћај, Панчевачки мост, Еурополис, као и бројне политичке грешке на Косову.

Илић – Коштуница, рачун без крчмара

Лидер Нове Србије, Веља Илић, повлачењем своје кандидатуре за председника објавио је тек пошто је са Коштуничиним сарадницима постигао детаљан коалициони договор. Уговором је предвиђено да ће, ако победи Коштуница и ако ДСС добије велики залагај власти на парламентарним изборима, Нова Србија добити значајан број одговорних функција. Илић је тражио, и од Коштунице добио обећање, велики број амбасадорских места, директорских функција у великим јавним предузећима, и подели функција у председничкој администрацији и Републичкој влади.

О чему сања кандидат „ГГ“

Кандидат групе грађана, Мирољуб Лабус, добио је чврсто уверење Американаца да ће у случају изборног пораза у

Србији, бити постављен на место извршног директора Светске банке у Женеви, намештење у Светској банци деценијски је сан Ђинђићевог пулена. Неки чак тврде како се Лабус заправо плашио победе, јер би га то удаљило од вишегодишњег сна, а то је банка у Женеви, за коју су му и пре званичног отпочињања кампање стигле гаранције Вашингтона.

Ђинђићева промашена инвестиција

Директни финансијери Ивковићеве кампање су Весић и Ђинђић. Дали су му медијски простор, купили возила, али нису могли да му скупе печате општинских одбора, тако да је Ивковић Ђинђићева промашена инвестиција. Не треба заборавити да је Ивковић до 1994. године био члан ДС, а његово познанство са Ђинђићем датира из времена још док је овај био председник Стамбене комисије у Влади Мирка Марјановића. Ово је било златно време Бранислава Ивковића, када је купујући станове за потребе Владе Србије провизије стављао у свој џеп. Продаје су, иначе, ишле преко београдске агенције „Еко кеџ“, чији је власник Брањко Кеџман, кум Зорана Ђинђића.

Ко уме њему две

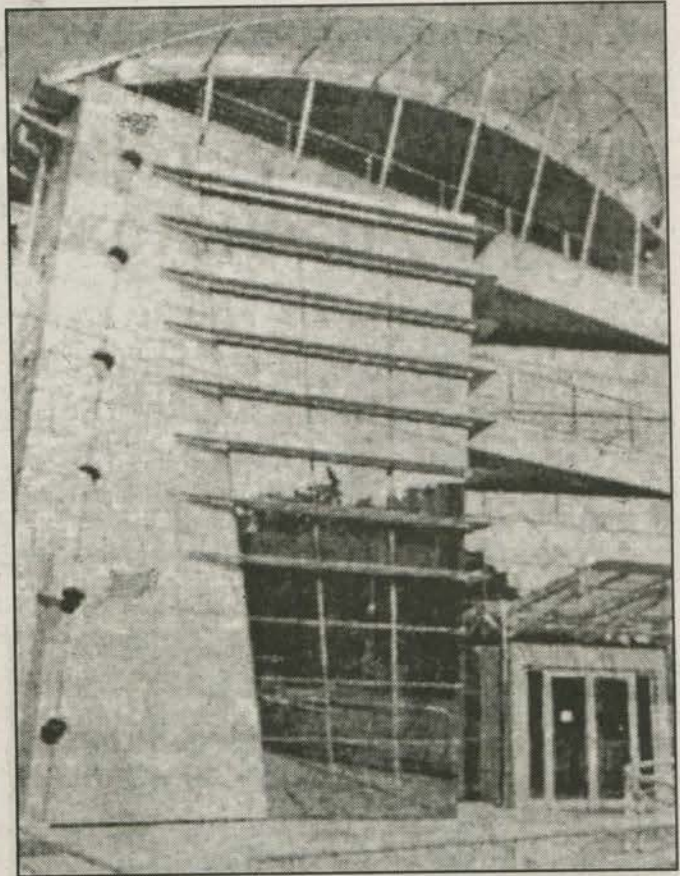
Небојша Човић, познат по својим патриотским изливима о „угроженом српству“, први је политичар из Србије који је ове године летовао у Хрватској. Човић је са својом породицом седмодневни одмор потражио на бисерима хрватског Јадрана – Корнатским отоцима, где је боравио на суперлуксузној, деветнаест метара дугачкој јахти свог пријатеља, познатог хрватског бизнисмена из Ровиња. Тако се енергичан потпредседник Владе и председник Координационог центра за Косово и Метохију, у паузи свог прегалачког рада, право с Косова отиснуо на хрватску ривијеру, где је у јахти вредној преко пет милиона еура крстарио од 8. до 15.

августа. По оној „ко уме њему две“, дела и потпредседник српске Владе, који је своју „сналажљивост“ до сада демонстрирао у небројено прилика.

ТВ Пинк – у диму

Жељко Митровић, некадашњи „јуловац“, власник ТВ Пинк-а, одлучио је, кажу, да своју медијску империју прода чувеном дуванском босу Станку Суботићу Цанету. Тако ће

ова ТВ кућа фолка и кича, у служби ДС-а и Горана Весића, и фактички постати продужена рука Зорана Ђинђића. Иначе, последњих неколико година, ТВ Пинк је постала права машина за прављење пара, зато је одавно била мамац за све, посебно новокомпоноване бизнисмене Ђинђићевог клана.

Фијаско у „родном“ селу

Мештани Мале Крсне, и поред добре воље, нису кадри да одговоре љубопитљивим новинарима. Из простог разлога, јер овде нико не познаје Лабуса. Овим ваља разумети и

слаб одзив приликом Лабусовог гостовања, јер од 1.500 бирача, колико их има ова варошица, на тргу се тог дана није појавило ни стотину мештана. А кад је тако прошао у „родном“ селу, шта ће бити са осталим градовима широм Србије? Нарочито када се зна да се ни у престоници није баш прославио. Јер, и поред Динкића и Ђелића, као главних менаџера Лабусове кампање, и до сада незабележене медијске помпе, Лабусово појављивање на Тргу Републике доживело је потпуни фијаско.

Брсте шта стигну

Да ова власт брсти шта стигне, говори и то што су на тендеру за продају недавно освануле и уметничке слике. Угасивши зимус банке, владина Агенција за санацију и стечај, дочепала се уметничких дела најпознатијих домаћих аутора. Реч је о чедесет уметничких дела Петра Лубарде, Пеђе Милосављевића, Миће Поповића, Милана Коњовића, Јована Бијелића, Оље Ивањицки, Стојана Челића, Саве Стојкова, који су некада украшавали зидове Инвест и Београдске банке, Југобанке, Беобанке и Славија банке. Сlike су баснословне вредности, а неке од њих старе и преко 70 година.

Гласај за ужу родбину ДОС-а

По речима Ђинђићевог министра за приватизацију Александра Влаховића, у наредних неколико месеци с посла ће бити отпуштено триста хиљада радника. То би значило да би после тога у Србији остали запослени само телохранитељи и ужа родбина ДОС-а, па се Влаховић брзо ујео за језик, додатно објашњавајући да ће у истом том периоду бити отворено чак милион радних места, за 400.000 отпуштених. И да бити отпуштен не значи бити незапослен, а да имати радно место не значи имати посао. А коме се ово свиђа нека одмах гласа за Лабуса.

Слажу кад зину

Све учесталије изјаве Ђинђићевих опуномоћеника да Југославија у блиској будућности може очекивати статус „најповлашћеније нације“ у трговини са САД-ом, ноторна је лаж. Према истраживању које је објавио дописник из Вашингтона, чак прођинђићевог листа „Данас“, статус најповлашћеније нације (као одредба ГАТТ-а – општег међународног споразума о царини и трговини), у Сједињеним Америчким Државама не постоји већ четири године. Сви инострани партнери имају статус „нормалних“ трговинских односа са САД, наводи се у Министарству трговине у Вашингтону, указујући да Југославија, у односу на друге земље, не може очекивати неке екстра повластице.

Реванш на амерички начин

У париском „Фигароу“ пре две недеље објављена је карта Европе, на којој је, према истраживањима њихових стручњака, учртана тачка негде на пола пута између Београда и Новог Сада, као место где се у Европи по први пут појављује застрашујући инсект – паразит, који је на америчком континенту потпуно уништио кукуруз као природну културу. Овај паразит, према писању „Фигароа“, убачен је у Србију америчким војним авионима, и постоји реални страх да ће уништити традиционалне житарице на европском тлу. Ово је изазвало праву панику међу француским научницима, тврди се у тексту „Фигароа“, и закључује: „Ето како се реванширају Американци и кад сте кооперативни и кад нисте. И Србима и Европи“.

КЊИГА СЕ СВЕЛА НА ТРИ СЛОВА – ЈОВАНОВИЋ, ЖИВКОВИЋ И ВЕСИЋ

Ђинђићева демокрајска Влада урадила је нешто што демокрајија не познаје. Практично је укинула Устав, Уставни суд и председника Републике, а парламентарну власт потпуно извринула: реконструисала је (чишћај – заменила или сменила) потпуно парламентија која јој се није свиђала, односно која не подржава Владу! До сада је било могуће само обрнуто – да парламентарни реконструирају владе. Све друго се не би могло звати демокрајија, него диктатура. Демокрајска Европа је, међутим, пред њом српском демокрајском оригиналношћу заворила очи

Ако постоји мањак љубави према народу, председничким кандидатима, коалиционим партнерима и страначким колегама, или ако је можда реч о вишку аниозитета, љубав тече потоцима, кад се ради о власти.

Без обзира на степен концентрације власти у рукама премијера, поставља се питање да ли је та фатална љубав према власти сама себи сврха. Поготову ако се има у виду да се у овдашњој верзији власт схвата као прилика за немилосрдно богаћење. Није довољно познато да ли се и колико Ђинђић обогатио, сем да је, по сопственом признању, одржао велики број предавања за високе хонораре од по десет хиљада марака. Ко зна кад, где и о чему.

Оно што је неупоредиво видљивије и транспарентније, јесте његова везаност за људе од пара и иметка, независно од тога како су те паре стечене и каквог су „порекла“. То су Цане, Цептер, Чуме, Криво продукт, Коле, Ђукановић и тако редом. Можда баш зато његов мандат тече бурно, такорећи из афере у аферу; од летења приватним авионом до асфалтирања државног аутопута, од дувана до неких сумњивих приватизација; све до тога да није ништа учињено да се разграничи држава и мафија које су, руку на срце, биле срасле и пре његовог доласка на власт.

Сем народа и председничких кандидата, Ђинђић се изгледа посвађао и са ДОС-ом, што се најбоље види по коалицији ДАН. Узгред, скоро да је прешло у правило – ако не знаш шта ће бити – ко ће да победи, погледај за кога је Душко Михајловић. Ту су још Човић и Мићуновић, па онда и Миле Исаков, од раније и Веља Илић, и кад се све сабере и одузме – ко је остао уз Ђинђића? Може се догодити да се председнички избори претворе у парламентарне и да уместо новог председника добијемо – новог премијера.

Без обзира на степен концентрације власти у рукама премијера, поставља се питање да ли је та фатална љубав према власти сама себи сврха. Поготову ако се има у виду да се у овдашњој верзији власт схвата као прилика за немилосрдно богаћење. Није довољно познато да ли се и колико Ђинђић обогатио, сем да је, по сопственом признању, одржао велики број предавања за високе хонораре од по десет хиљада марака. Ко зна кад, где и о чему.

Ако постоји мањак љубави према народу, председничким кандидатима, коалиционим партнерима и страначким колегама, или ако је можда реч о вишку анимозитета, љубав тече потоцима, кад се ради о власти.

То не би било никакво чудо, јер је Србија сита конфликта који се везују управо за садашњег премијера. Извори те конфликтности крећу још из саме његове странке у којој више готово да нема ниједног њеног оснивача из озбиљне плејаде интелектуалаца и људи са интегритетом, а књига је спала на два-три слова, у лику и делу Чедо Јовановића, Зорана Живковића и Горана Весића.

И поред тога, Зоран Ђинђић наставља да гази још жешће истим путем, проблем пребацује на другог или на друге, а себе представља као жртву. Као, примао је омразу на себе да би носилац листе остао „неоштећен”. А омразу је наводно произвела Милошевићева пропаганда. Као да се питање односа народа и политичара исцрпљује у пропаганди. Уосталом, већ две године је целокупна пропагандна машинерија у његовим рукама, а омраза не посустаје.

ОБЕЋАЊА ЛУДОМ РАДОВАЊА

Лабусова обећања су у функцији његове кампање за председника Србије, али је улога гувернера Динкића у њој не само необична, већ комична. Наиме, млађани гувернер је доспео у ситуацију да, окрећући ћурак наопако, сам себе демантије. Динкић је свој ентузијазам према „идолу истражи“ доказао засећи чешири кључне банке, након чега је 70 одсто домаћег банкарског система отишло у стечај. Том приликом је, у више наврата, демантиовао да су радна места, ујослености или привредни развој његова брига. Кришчарима је одговарао да се обраћају на погрешну адресу, јер је његов посао искључиво да брине о стабилности цена и курса динара. Те приче се Динкић држао све до недавно, када је доспео под шапору Лабусовог изборног шишаба. Његов допринос кандидату Лабусу би, наводно, требало да буду управо успешна стабилизација цена

Шта је истина о успеху гувернера Динкића? То што је раст цена сведен на око један одсто месечно у његовом мандату само је део леденог брега. Јер, Динкић је послушно следио погубан рецепт ММФ-а (због којег ојажене штедиште у Аргентини сада прете да ће свако лице из ММФ-а које закорачи на тло њихове земље линчовати), који је овдашњу фазу деструктивне инфлације превео у још гору фазу – деструктивне дефлације.

То је разлог што је након стечаја банкарског сектора уследио тотални колапс привредне активности, пет узастопних месеци пада производње, 100 милијарди динара дугова предузећа, епидемија гашења радних места, што са оправдањем намеће питање прети ли нам „аргентински синдром“ (Влаховић је најавио отказе за још 400 хиљада запослених). Била је потребна Лабусова кандидатура да се Динкић почне напрасно да заклиње у развојне пројекте који стварају нова радна места (која је претходно својим монетарним стегам гасио).

Комична страна свега тога је што се Динкић окренуо против Динкића, демантујући сам себе у намери да поправи

Шта је истина о успеху гувернера Динкића? То што је раст цена сведен на око један одсто месечно у његовом мандату само је део леденог брега. Јер, Динкић је послушно следио погубан рецепт ММФ-а, који је овдашњу фазу деструктивне инфлације превео у још гору фазу – деструктивне дефлације.

рејтинг председничког кандидата Мирољуба Лабуса.

Дакле, шта је реалан допринос Динкића успеху Лабусове кампање? Његов лични салдо гласи: поред 70 одсто банкарског сектора у стечају, више од милион угашених радних места и деструкција најмање трећине друштвеног производа земље који потиче управо из сектора производње. Код таквих „пријатеља“ (какав је Динкић), Лабусу други противници у кампањи нису ни потребни.

Шта је реалан допринос Динкића успеху Лабусове кампање? Његов лични салдо гласи: поред 70 одсто банкарског сектора у стечају, више од милион угашених радних места и деструкција најмање трећине друштвеног производа земље који потиче управо из сектора производње. Код таквих „пријатеља“ (какав је Динкић), Лабусу други противници у кампањи нису ни потребни.

ЗАКОНСКИ ЛУФТ – ПАРЕ У ЦЕП

„Нема 6. октобра, никаквог старог и новог режима, послови иду синхронизовано, пред рефлектором су само нова лица. Динкић ником у земљи не полагаје рачуне, гаси и отвара банке, смењује и поставља директоре”, кажу у банакарским круговима, евоцирајући сећања на појаву лажних новчаница током јануара ове године, које су убрзо пале у заборав

Динкић је био „генерални заступник” детектор апарата над свим мењачницама Србије. Кад се зна да су набављени његовим волшебним каналима и везама, изненађујуће је то што су у старту неки од њих били неисправни. Још чудније прихватање Народне банке да „покрије” 50.000 лажних новчаница евра, што је после Динкићеве изјаве испарило из јавности, па је јасно да је Народна банка у овом случају морала да „интервенише” на црно.

Динкић је, кажу, и „генерални дистрибутер” целокупне опреме банака, од касе и компјутера до монтажних мењачница, а ексклузивно право набавке и монтаже такозваних „конзерви”, које су широм Србије никле као печурке, припало је нишкој фирми, чији је власник један од извођача чувеног Динкићевог бенда „Монетарни удар”.

Много је нејасноћа, додају, и око Националне штедионице, јер се не зна зашто је поред иначе солвентне Поштанске штедионице настала, ни која је сврха и начин њеног формирања. Прича датира од прошле године избором Бојана Станивуковића најпре за директора Поштанске штедионице, да би га само после пар месеци, оснивањем Националне ште-

дионице, инсталирао за генералног директора. Као директан конкурент Поштанској, Национална штедионица је настала с амбицијом врхунског монополисте овдашњег банкарства. То потврђује и перверзна цена закупа пословног простора њених експозитура широм Србије, које су са 50 динара по квадратном метру на елитним локацијама, преузеле простор банака гурнутих у стечај, ЗОП-а, и тржње центре.

„Ником није јасно ко су поименице сви ти акционари који су дали 5 милиона долара за оснивачки улог, али ни њихов интерес. Који је интерес, рецимо, ЈУ Гарант банке која је ликвидна и солвентна, да се за рачун Националне штедионице одриче свог дела капитала и коминтената”, истичу, уз закључак да „нема те банке у Србији која пред захтевима Националне штедионице неће поклекнути”.

С доста скепсе у банкарским круговима коментарише се и предлог Закона који је Динкић под знаком „хитно” доставио на разматрање Савезној скупштини 1. априла ове године. Односи се на измирење обавеза према „Париском” и „Лондонском” клубу, по основу задужења привреде код банака. Иде се на расписивање емисије акција, где ће држава постати већински власник капитала, да би се у другој фази приватизовале, али не ни јавним предузећима ни постојећим солвентним акционарима банака, јер су то мешовите и друштвене фирме, већ искључиво домаћим и страним приватницима.

На тендеру ће се наћи Војвођанска, Новосадска, Панонска, ЈУ банка, Агробанка, као и Привредна банка Панчево. Највеће интересовање овог законског предлога јесте што он подразумева куповину акције у пуном износу, од сто одсто њене вредности, чиме је, барем законски, „занемарен” постотак „отписаног” дуга. Другим речима, закон нигде не третира разлику између отписаног и репрограмiranог дела дуга, о чему ће се „договарати” на лицу места у конкретним преговорима са сваким приватником понаособ. Заправо, износ отписаног дуга свакако ће отићи у џеп будућег власника банке, али пошто оставља и законског луфта, биће по оној – појео вук магарца.

„Ником није јасно ко су поименице сви ти акционари који су дали 5 милиона долара за оснивачки улог, али ни њихов интерес. Који је интерес, рецимо, ЈУ Гарант банке која је ликвидна и солвентна, да се за рачун Националне штедионице одриче свог дела капитала и коминтената”, истичу, уз закључак да „нема те банке у Србији која пред захтевима Националне штедионице неће поклекнути”.

ДОСОВСКЕ ТРАМПЕ И КУЧИНЕ

Пре пар месеци потпредседник Нове демократије, Небојша Лековић, изјавио је: „Ко је против Михајловића, тај је против Владе Србије”. Питање је зато, да ли би се сада иста максима у нешто обрнутом значењу могла применити на председника НД Душана Михајловића, који је одбио да пружи подршку Мирољубу Лабусу, као кандидату исте те Владе, у којој му барем номинално мандат још увек није истекао

Да ли је одбијање ДАН-а да подржи Лабуса као „двојног” представника (Групе грађана и ДОС-а), ствар „принципа” на који се позивају у Демократској алтернативи, и да ли је заиста проблем тек у „начину истицања те кандидатуре”, како је изјавила потпредседник ДА Нада Колунџија?

Колико су заиста неки „принципи и начини” стрефили ову коалицију, или је пак ДАН у Лабусу „омирисао” финале. Толико о „уздржаности” тројице актера ове коалиције, који су изгледа пресекали по оној Ђинђићевој: „Ако већ морам да поједем жабу, гледаћу да је прогутам што пре”, закључивши након краће политичке обдукције, да је неупутно свако даље вештачко дисање коалицији која је на издисају. Да су лидери ДАН-а догнали по оној „ко с ђаволом тикве сади”, говори држање ДЦ, ДА и НД. Док Мићуновић игра политику светлости и сенке, Човић чека нову поставу и поновно дизање завеса.

Најмутнији у тој галерији несумњиво је Михајловић, који је и поред рејтинга „пинокија” и „шепртље” успео да одржи место првог човека полиције. И није ли га управо епитет „збуњивости”, на коме је успешно истрајавао током свог министровања, препоручивао на другој страни, као вештог жонглера и политичара у арени. Јер, Михајловић није политички скоројевић, ни тиква без корена. Некадашњи радник Државне безбедности, члан ЦК и идеолог Драже Марковића постао је још крајем осамдесетих први човек родног Валева. Партија минорна, али је Михајловић тврда воћка, кажу они који га боље познају.

Да Михајловић није од оних који гледају длаку у јајету,

доказ је то што се подједнако добро одржао у парламентаризму и вишестраначју, са крајње левим и екстремно десним, интернационалистима и четницима, конзервативцима и европејцима, мундијалистима и окорелим националистима. Старији је Михајловић од ДОС-а, кажу. Није он надживео ЈУЛ, СПС и у досовској Влади „прекопао небо и земљу” да би све то „ставио” на Лабуса.

Када се ово зна, мање сензационално звуче и неке најаве о тајном споразуму између Војислава Коштунице и Михајловића, односно ДСС и ДАН-а, о подршци Коштуници, у замену за одређене функције. Место савезног министра одбране, што му је, каже се, обећано, далеко је мање „динамично” у односу на ово између мафије и наковња. Зато не треба сумњати наводе неких извора, по којима би после Бухе и свих отворених случајева у полицији, а ниједно није „затворио”, Михајловић могао учинити све како би доказао своју приврженост Коштуници.

Да Михајловић није од оних који гледају длаку у јајету, доказ је што се подједнако добро одржао у парламентаризму и вишестраначју, са крајње левим и екстремно десним, интернационалистима и четницима, конзервативцима и европејцима, мундијалистима и окорелим националистима.

ЧОВИЋ НА СУПЕРЛУКСУЗНОЈ ЈАХТИ

Летовањем у Хрватској, Човић је први након рајних стравиха пробро лед, па би пребрало очекивањима да његовим стравима крену и дрући из досовске булуменје, како би се „досешили” односи са суседном Хрватском. На суперлуксузној јахти са Човићем је око Корнатских отока крстирило неколико утицајних људи из светиа дуванског бизниса

Суперлуксузну јахту за неколико десетина хиљада еура изнајмио је познати југословенски репрезентативац кошаркаш Раша Радовановић, сада директор Човићевог кошаркашког клуба ФМ „Железник”. На јахти су били Радовановић и Човић с породицама. Да не буде забуне, ову јахту је на крстарењу око Корнатских отока пратила још једна јахта на којој је био познати српски бизнисмен Петар Матић, власник предузећа МПЦ, иначе увозник „монте карла” и других цигарета Јапан тобако интернационал, и један од финансијера његове странке.

Матић је познат читаоцима, јер се у фељтону о шверцу дувана и агенцији ФИА помињао као човек који је био на суду. Са Матићем на поменутој јахти био је и директор Творнице духана Ровињ, Анте Влаховић, и још неколико утицајних људи из дуванског бизниса.

Да ли су ови, до сада необјављени, детаљи узрок нервној реакцији Човића и његових неименованих блиских сарадника и тврди да неко покушава да га компромитује, чини се да је питање с недвосмисленим одговором.

У сваком случају, повезивање писања о Човићевом летовању у Хрватској, с намером да га тиме компромитује, обична је бесмислица. Зато би се пре могло рећи да би компромитација могла бити нешто друго што се дешавало током летовања господина Човића у Хрватској.

Човић је први високи функционер Србије који је после ратних страхова летовао у Хрватској. Дакле, Човић је пробро лед и нормално је очекивати да његовим стопама крену и дрући из досове плејаде.

Поред тога што Човић изјављује да није летовао у Хрватској него у Црној Гори, из Хрватске категорички кажу: „Човић је летовао у Хрватској од 8. до 15. августа”.

ДОС У КОЛАПСУ

Још од формирања ДОС-а било је јасно да таква коалиција, сачињена од 18 странака које су покривале цео дијапазон програмских и идеолошких оријентација, не може дуго да опстане, осим уколико нема неки заједнички циљ који их повезује. Пре две године тај циљ био је рушење Слободана Милошевића. Његовим нестанком са политичке сцене, нестао је и тај једини везивни фактор у ДОС-у

Акле, било је логично очекивати да ће се после свега ова коалиција раслојити на, рецимо, три групације, од којих би једну чиниле странке центра окупљене око Демократске странке, другу партије десног центра око ДСС, док би се у трећем блоку окупиле странке социјалдемократске оријентације.

Да је доласком ДОС на власт у Србији дошло до промене система и да је почело да се рађа нормално политичко друштво, догађаји би, највероватније, и кренули тим путем. Међутим, подела се неће одвијати по шавовима означеним програмским и идеолошким разликама, већ ће на њу највише утицати дневно-политички догађаји, а пре свега предстојећи председнички избори.

Да ли се грађани сећају главног аргумента којим је власт у Београду наступила, а већ више од годину дана крши своја обећања и избегава парламентарне изборе. Избори су последњих месеци постали тема дана, бар за грађане и опозицију Србије, а београдска елита наводи да ће се драгоцено време и новац за реформе тиме изгубити. Зашто се сви лажемо? Никакав новац страних инвеститора ни досад није ушао у Србију, а због тога што власт избегава изборе Србија је остала без парламента. Круг се на крају затворио, и зашто би неко веровао да треба улагати у Србију, земљу која нема минималну легитимацију која се зове републички парламента.

Да ли се грађани сећају главног аргумента којим је власт у Београду наступила, а већ више од годину дана крши своја обећања и избегава парламентарне изборе. Избори су последњих месеци постали тема дана, бар за грађане и опозицију Србије, а београдска елита наводи да ће се драгоцено време и новац за реформе тиме изгубити. Зашто се сви лажемо? Никакав новац страних инвеститора ни досад није ушао у Србију, а због тога што власт избегава изборе Србија је остала без парламента.

МОНТЕР МАЈСТОРИ

Деловање изборних ишабова ДС-а и ДСС-а представља својеврсну мистерију о којој нико, за сигурно, не зна ништа

Т ако су приче око главних људи из ДС-а, као сива еми-
ненција њихове кампање, најчешће помиње Владимир
Поповић Беба, власник маркетиншке агенције „Спек-
тра” и шеф владиног бироа за комуникацију. Сличну улогу
политичка јавност у ДСС-у доделила је Љиљани Недељко-
вић, шефу Коштуничиног кабинета и главном креатору
кампање за председника СР Југославије на септембарским
изборима пре две године. Осим ње, као један од изборних
креатора ДСС-а, слови и Александар Тијанић, Коштуничин
саветник за медије.

Упркос дискрецији, под чијим се ореолом одвијала кам-
пања председника Коштунице, Душан Пророковић тврди
да у ДСС-у нема тајних центара и мистерије по питању рада
њиховог изборног штаба.

*Ђинђићевци љулени, поред Душице Анђел-
ковић, Појовића-Бебе, су и Чедомир Јовано-
вић, Горан Весић и Живорад Анђелковић. Ве-
сић је имао ненадмашну улогу у дискредитаци-
ји политичких противника. Живорад Анђел-
ковић важи за организационог експерта, али и
мајстора за крађу гласова.*

– Све је под будним оком
медија, каже Пророковић, а
одређена тајновитост присут-
на је само код истраживања
јавног мњења, јер се подаци о
рејтингу нашег кандидата чу-
вају као највећа тајна. Сви они
који раде на овом послу дуго и
добро се познају, верују једни
другима, и то неком могу да
изгледају као нека тајна пра-
вила, каже Пророковић.

Међутим, ко стварно стајао
иза кампање Коштунице и на
који начин је креирао и финан-
сирао, у ДСС-у нису хтели да се
изјасне.

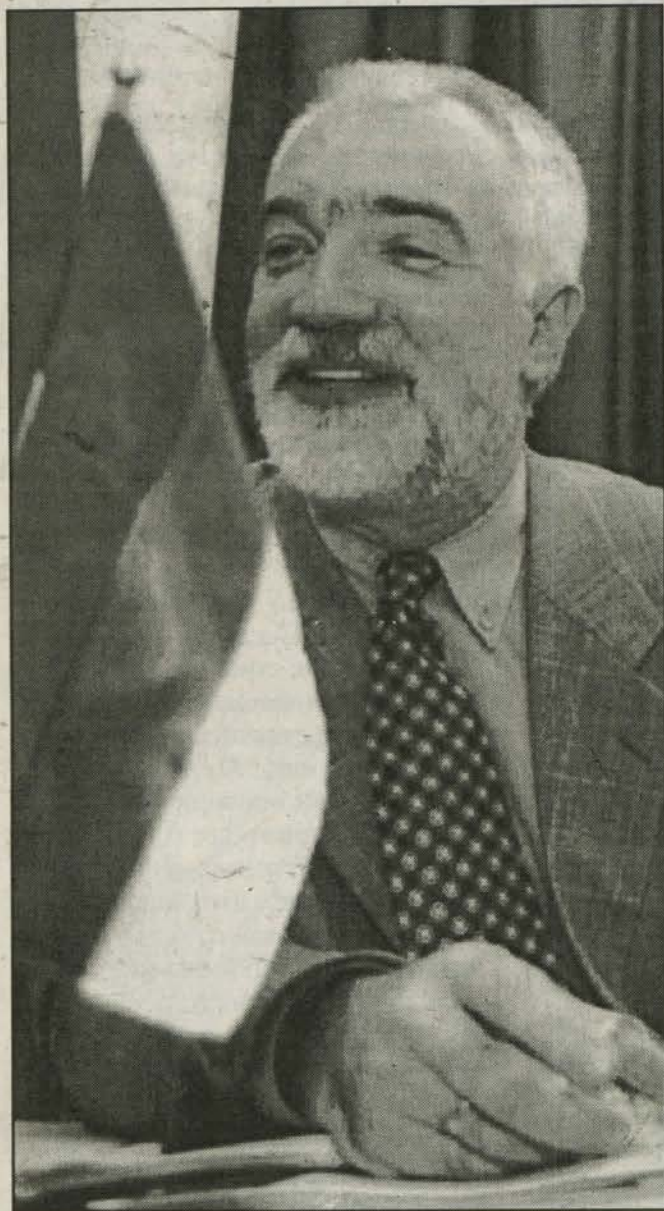
Поред Недељковићке и Тијанића, водећу
улогу у Коштуничиној кампањи имао је и Мар-
шићанин, који је носио политички део марке-
тинга са укупно 13 чланова председништва
странке. Ту су, затим, Љубиша Пауновић, шеф
изборног штаба ДСС-а, задужен за организаци-
оне проблеме изборне кампање, као и Зоран
Шами, за питање изборне математике.

МИРОЉУБА ЛАБУСА

Као чувени бизнисмени „сумњиве“ репутације који данас окружују српског премијера, помињу се Милан Јанковић, алијас Филип Цептер, дувански бос на Блукану Станко Суботић звани Цане Жабац, као и кум Зорана Ђинђића, Драгољуб Марковић, власник „Крмивопродукта“ из Сурчина, организатор монструозних убиства у Србији. Иначе, Сурчин је данас једна „сива“ зона коју обични „грађани“ у великом луку заобилазе, и у којој је постављено 70 камера?! Приступ тој мафијашкој оази контролише полиција, јер је то лична империја премијера Ђинђића. У Сурчин као у своју кућу, с рукама у џеповима, слободно „навраћају“ данас још и Чеда, као и Владимир Поповић Беба.

Да не збуњује грађане, Сурчин није „паравојна“ формација, већ класично мафијашко легло и штаб специјализован за крађу аутомобила, и трговину нафтом и дрогом, од чега се, уосталом, данас финансира и кампања господина Лабуса.

Та мафија је купила шефу посланичког клуба ДС-а, Чеди Јовановићу, два блиндирана џипа, два стана и поклонила коња вредног 300 хиљада марака.

Поред Јовановића, други веома чест гост Сурчинаца, је и Владимир Поповић Беба, бивши директор „Спектре“, која је радила маркетиншке послове и наступе Милана Бека, као Ђинђићевог кума. Владимир Поповић Беба, чији је лик и име тек недавно изашло у јавности поводом афере „прислушкивања“, страх и трепет је београдских новинара. Сматра се организатором убиства јагодинског новинара Милана Панџића, као и некадашњег официра РДБ-а Момира Гавриловића. Поповић је сада шеф бироа за комуникације у Влади Србије, и главни промотер лика и дела Зорана Ђинђића.

Да не збуњује грађане, Сурчин није „паравојна“ формација, већ класично мафијашко легло и штаб специјализован за крађу аутомобила, и трговину нафтом и дрогом, од чега се, уосталом, данас финансира и кампања господина Лабуса.

ЗА ПРИВАТНЕ КАМПАЊЕ

Кампања за председничке изборе у Србији улази у завршну фазу. Борба између Коштунице и Лабуса поприма најпрљавије размере, па се у овом предизборном рату између њихових тимова не бирају средства. Пљуште увреде, подметања, клевете, шарају се билборди. Медији у тој тучи имају кључну улогу. И зато је супротстављеним политичким таборима битка за њихово освајање најважнија

Саветник Коштунице, Александар Тијанић, добио је задатак да формира мини штабове новинара по београдским телевизијама и новинама. Тијанић ових дана својим дојучерашњим колегама обећава уредничке позиције и да ће после промене власти управо они бити директори, главни уредници, помоћници.

За потребе своје кампање, Коштуничин штаб закупио је неколико стотина квадратних метара пословног простора у центру града. Тачније, читав 18 спрат палате „Београд”. Они који раде за Коштуницу кажу да у његовом изборном штабу новац не недостаје. Трошкови се намирују у кешу, штапају се огромне количине предизборног материјала, па су тако по градовима Србије чак и саобраћајни знаци облепљени постерима Војислава Коштунице и пропагандним пароланама.

Циљ не бира средство. Важно је победити, не бирајући савезнике. Пошто је привукао Вељу Илића, Коштуница по-

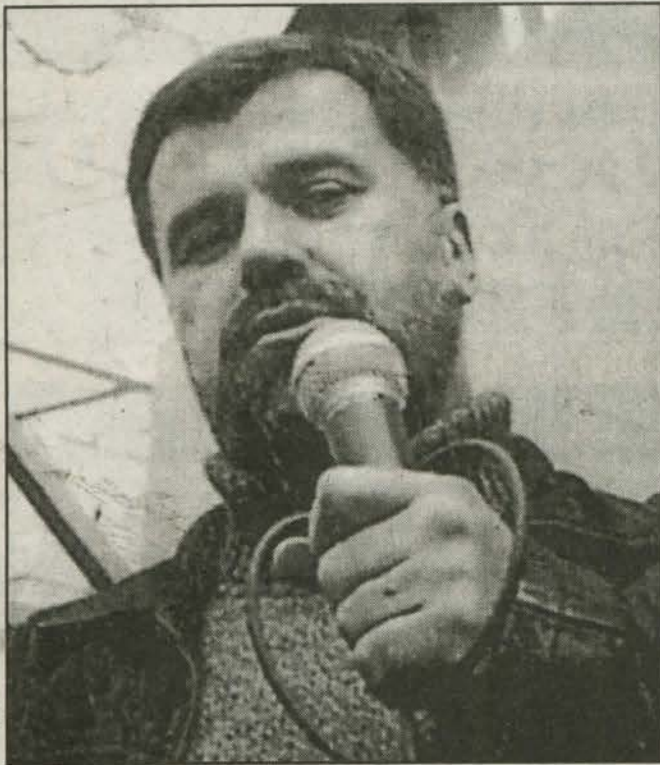
кушава да окупи све оне који би му, без обзира на све, могли помоћи у овој борби.

Тако је Александар Тијанић добио задатак од шефице кабинета, Љиљане Недељковић, да привуче чувени Б92. У ту сврху организован је састанак Верана Матића, директора ове куће, са Сашом Тијанићем. Идеја је била да се ова медијска кућа, коју је држао Ђинђић, окрене Коштуници. После овог неформалног сусрета, Тијанић и Матић су се видели још неколико пута. Тијанић је обећао директору Б92 да ће, након победе, ова медијска кућа добити не само фреквенцију, већ и зграду београдске телевизије „Пинк”.

И договор је, наводно, пао. Ефекат ових сусрета је, чини се, да сваки Дневник Б92 почиње неком Коштуничиним изјавом, а други део ове информативне емисије посвећен је нападима на Ђинђићеву Владу. Остаје да се види како ће реаговати ова медијска кућа након изјаве шефа Балканског одељења у Вашингтонском Институту за рат и мир, њихо-

Лазовић је са позиције помоћника директора државне телевизије, као члан изборног штаба, заједно с некадашњим спикером РТС-а и портпаролом Коштуничине странке, Милорадом Батом Јовановићем, фризирао прилоге с предизборних скупова Коштунице. Циљ је да клевете на рачун опозиционих кандидата, а патриотског блока Србије и његовог лидера Војислава Шешеља, добију што запаженије место у тим извештајима. Свој задатак, како тврде запослени у телевизији, Лазовић ревностно обавља, користећи свој положај у РТС-у, уз незаобилазне претње оним новинарима који не следе његове директиве.

За потребе своје кампање, Коштуничин штаб закупио је неколико стотина квадратних метара пословног простора у центру града. Тачније, читав 18 спрат палате „Београд”. Они који раде за Коштуницу кажу да у његовом изборном штабу новац не недостаје.

вог заштитника Данијела Сервера, који надзире уредничку концепцију ове куће.

Поред Матића, други члан овог медијског штаба је чувени спортски коментатор, а сада помоћник директора РТС-а, Петар Цока Лазовић. Његова професионална каријера је живописна. С београдских улица долази у РТС и постаје спортски новинар, након тога шеф изборног штаба Милана Панића. Неколико година бива одсутан са РТС-а, а у међувремену отвара своју приватну телевизију и туристичку агенцију. У ноћи промена 5. октобра, заједно са Горданом Сушом, улази у РТС. Тамо обавља посао главног уредника, све до доласка Бојане Лекић на то место. Петар Цока Лазовић, одмах по избијању сукоба на релацији ДСС остатак ДОС-а, користи прилику да себе прогласи кадром, а формално и чланом странке Војислава Коштунице.

Лазовић је са позиције помоћника директора државне телевизије, као члан изборног штаба, заједно с некадашњим спикером РТС-а и портпаролом Коштуничине странке, Милорадом Батом Јовановићем, фризирао прилоге с предизборних скупова Коштунице. Циљ је да клевете на рачун опозиционих кандидата, а патриотског блока Србије и његовог лидера Војислава Шешеља, добију што запаженије место у тим извештајима. Свој задатак, како тврде запослени у телевизији, Лазовић је ревносно обављао, користећи свој положај у РТС-у, уз незаобилазне претње оним новинарима који не следе његове директиве.

Узајамна оптуживања Коштунице и Ђинђића и подметања су све учесталија. Тако је ова предизборна кампања била заиста прљавија од изборне трке у септембру 2000. године, јер сигурно је једно – за досовце и њихове медије опозиција не постоји.

А ТИЈАНИЋ СЕ СТАЛНО ЧЕШКА ПО ШЛИЦУ

После интервјуа у свом „Блиц њузу“, Тијанић је данима по београдским кафићима најављивао своје дојашње на Студију Б. „Прво сам смислио кампању за Кошћуницу која ће од млохавог неправилно одлучног пољичара, а поштом се и ја укључујем у кампању, јер они нису у стању да напладају Ђинђића као ја“, хвалио се Тијанић

Иако је на емисију пошао из једног београдског кафића после неколико попијених вискија, са емисије се вратио „нокаутан“, и то са нешто опуштенијим и љига-вим Миланом Ст. Протићем, који је из Нове Србије пре пар месеци прелетео у Демокришћанску странку. Протић је одговарао смирено, не пропуштајући прилику да га, између осталог, упита за министарски стаж у Милошевићевој Влади, дугогодишње чланство у Савезу комуниста, као и за чувени легализам председника Кошћунице који је Тијанића поставио на место саветника, а да овај није за то место имао елементарне квалификације. Тачније, уместо завршеног факултета који се тражи, нема ни средњу школу!?

Бесан због понижења које је доживео, Тијанић је сутрадан у свом омиљеном кафићу у центру Београда приредио представу за своје пријатеље, позивајући са мобилног телефона главног и одговорног уредника Студија Б, претећи му да неће имати где да ради чим његов шеф, Војислав Кошћуница, дође за председника, а њега постави за министра информисања.

Шеф Кошћуничиног изборног штаба и алфа и омега његовог кабинета, Љиљана Недељковић, „изрибала“ је Тијанића због неуспешне емисије и упозорила да сваки његов јавни наступ више штети Кошћуници него што му доноси

користи, и да је најпаветније да се, бар до краја кампање, уздржи од појављивања.

Тијанићу је ово већ трећа озбиљна опомена. Први пут је добио укор од Недељковићке када је у јануару, у време афере Делимустафић, погрешно информисао Кошћуницу, па је Кошћуница на конференцији за новинаре изјављивао да се Тијанић није у Београду сусретао са Алијом Делимустафићем, да би га овај сутрадан демантовао рекавши да се ипак срео са бившим министром унутрашњих послова Босне и Херцеговине. Дуел који је имао током јуна ове године са Наташом Одаловић, по мишљењу појединих истакнутих чланова ДСС-а, донели су велику штету имиджу Кошћунице, као и саме странке. Тијанићу је овог пута „забрањено“ да јавно иступа као члан ДСС-а.

Тијанић је ове наредбе одбио тврдећи да „само он може да обезбеди да Кошћуница победи и да је без њега нико и ништа“. Тражио је састанак са Кошћуницом. Остаје да се види да ли ће се Александар Тијанић послушати Кошћуничину шефицу и убудуће уздржати се од јавних наступа.

Шеф Кошћуничиног изборног штаба и алфа и омега његовог кабинета, Љиљана Недељковић, „изрибала“ је Тијанића због неуспешне емисије и упозорила да сваки његов јавни наступ више штети Кошћуници него што му доноси користи, и да је најпаветније да се, бар до краја кампање, уздржи од појављивања.

ЛАБУС СИГУРНИ ГУБИТНИК

Судећи по досадашњем баратању Уставом и законима од стране владајуће елите у Србији, већи легитимитет тешко је очекивати и код предстојећих избора. Први услов да би се избегле све „празнине“ и „мањкавости“, из Милошевићевог времена, јесте „дефинисање“ бирачког тела

Полазећи од овог запажања лидера српских радикала у Скупштини, аналитичари потврђују да су ово круцијално питање многи превидели, јер ушло се у изборну кампању, а да се, притом, није знало колико тачно износи бирачко тело Србије

Избори се признају само ако изађе више од 50 посто грађана, али проблем је Косово, које има милион бирача. Сетимо се да је током претходних избора, где су Милошевић и Коштуница били у игри, Савезна изборна комисија тек по коначним резултатима целокупно Косово избацила из бирачког тела. Ако се таква алтернатива сада остави Републичкој изборној комисији, да сврста или одбаци бирачко тело Косова тек по изборним резултатима, избори ће бити изманипулисани. Јер, у случају да, рецимо, др Војислав Коштуница победи Лабуса Републичка изборна комисија може тек тада да урачуна Косово у изборно тело и поништи резултате, јер се није појавило више од 50 посто грађана.

Изборни корпус Косова највише чини албански живаљ, који знамо да неће гласати. Тако да са Косовом заиста и не би било другачије него онда када су главни такмачи били Шешел-Милутиновић или Шешел-Џилић. То би био начин да се победник (уколико није Лабус) насамари, и поново иде у изборну утакмицу док не изгуби. А уколико би Лабус победио, Републичка изборна комисија може цело Косово да избаци из бирачког тела, као што је то приликом ових последњих избора учинила Савезна изборна комисија, и призна Лабусову победу, истичу аналитичари, указујући и на недавно „штимање“ састава Републичке изборне комисије, у коју су ушли прави анонимуси и припадници ДС-а. По њиховим речима, таква републичка комисија нема ауторитет, промењен је само центар моћи, а цели изборни систем остао је као за време Милошевића.

Указујући да није реч о људима који уливају много поверења, аналитичари подсећају на ДОС-ово безакоње, гласањем рецимо ДС-овог посланика из Солуна, затим онемогућавањем расправе о поверењу Влади, иначе изразито предвиђене Пословником Скупштине, преко избацивања групе посланика ДСС-а, па целе странке из Скупштине.

— То су људи који неће лако одустати од власти, зато не би изненадило да се све заврши изборном крађом, па и насиљем. Цео изборни систем почива на оном старом, где можете рачунати са успехом свог кандидата само ако покријете минимум 80 посто гласачких места, а Коштуница, према неким изворима из те странке, не може да покрије ни 50 одсто бирачких места. Зато, уколико би се гласови поштено бројали, Лабус сигурно губи. Преузели су Скупштину и главне медије (Пинк, БК, о РТС-у да не говоримо), вратили судство под контролу извршне власти, па у том случају неће изненадити да дође до ноторне, експлицитне крађе избора, закључак је неких аналитичара.

Све ово што чини Влада Србије је замајавање домаће јавности, а да не говоримо свијета. Али, они знају да суверенитет данас није у Србији, већ у Бриселу и Вашингтону, иако да кроје причу према њиховом уху. Знамо да је и Милошевић, све док је „слушао“ Запад, имао делом њихову подршку, како ли ће и тек подржати Ђинђића, који за њих има много бољу жваку. Без елементарне побуне наше јавности ни Вашингтон неће да реагује.

ОНЕ ГЛАСАЈУ ЗА ЛАБУСА

Од председничких кандидата, који су у досадашњој предизборној кампањи посетили општине Бујановац и Прешево, Лабус је оставио најјачи утисак у очима Албанаца, па недоумица између доскорашњег „гласати” или „не гласати” за албански живаљ готово да нема

Из албанских извора може се чути да су таквом ставу допринеле Лабусове речи да ће, постане ли председник Србије, „учинити све да Албанце интегрише у државни систем и омогућити им да имају своје представнике у Скупштини Србије”.

Лидер најјаче међу партијама, албанске ПДД и градоначелник Прешева Риза Халими, после Лабусове посете Прешеву најавио је да ће позвати своје чланство и симпатизере да изађу на изборе, док је његов партијски истомишљеник, Саип Камбери, председник Одбора за људска права у Бујановцу, потврдио да ће то питање бити решено у оквиру албанских кругова.

Коментаришући изјаве појединих председничких кандидата, председник Одбора за људска права у Бујановцу, Саип Камбери, потврдио је да Лабус као кандидат за председника има највише шанси да победи и да ће сви Албанци гласати за њега.

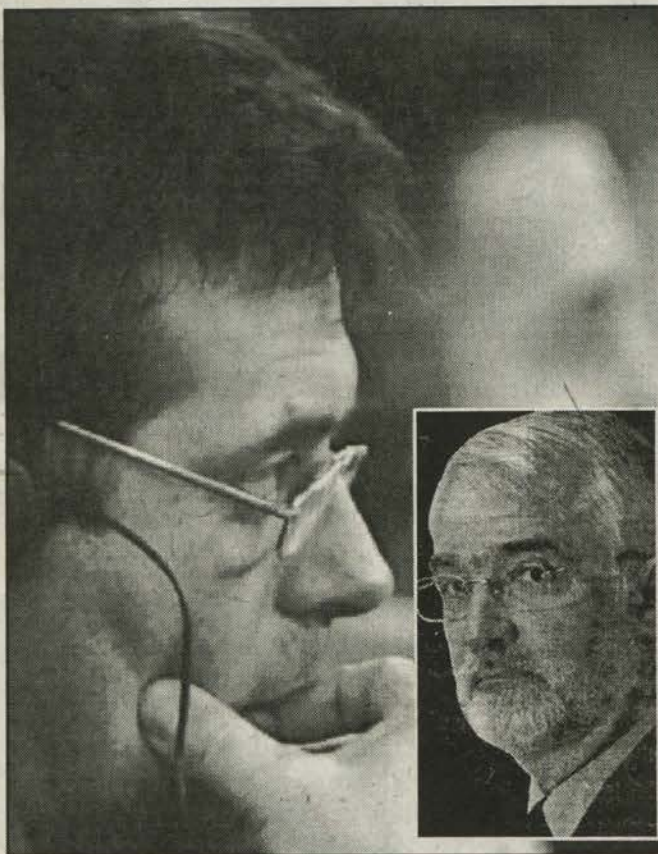

ПОТОНУЛИ БРОД КОШТУНИЦЕ И ЛАБУСА

У изборном окршају Војислава Коштунице и Мирољуба Лабуса, већина је оних који су типовали на Војислава Шешелџа, говоре неки резултати према којима је Ђинђићевом подршком Лабусу, а Човићевом Коштуници, заправо начињена медвеђа услуга. Овим се, кажу, објашњава настојање Ђинђића да се у гласачко тело Србије уброји и бирачки корпус Косова, што је индиректно начин да се због апстиненције албанског живља, дакле недовољног одзива бирача, избори прогласе ништавим.

Да је игра на Лабуса мач са две оштрице, најпре су схватили Мићуновић и Човић, ускраћујући му подршку у председничкој трци. Тако се метафора о пацову и броду, који је пре два дана поменуо Динкић, мислећи на Коштуницу и савезну државу, може се применити на коалицију „Дан“, али и Вељу Илића који је ових дана потражио уточниште с потонулог брода у Коштуничином чамцу. Али, по мишљењу аналитичара, ништа још није решено, преговори и меркања у ДОС-у тек следе. ДСС је изашао с понудом, а упитан како ће се око Коштунице делити тал, Веља Илић је одговорио:

– То је политика, нормално је и да ми нешто буде понуђено, и они су диговали и радили све и свашта. Шта смо се ми договорили, то је наша лична ствар. Не знам зашто се ови у ДОС-у љуте, доста сам био на њиховој страни, а све што смо се договорили никада нису испоштовали. Кад им је тешко обећају брда и долине, а после све забораве.

КО ИМ КРОЈИ КАМПАЊУ

„Када телефоном зове Коштуница у кабинету нико не хаје, а када зове Недељковићка „мирно“ стоји цео кабинет”, кажу зли језици, додајући да ова дама под сукњом свог ауторитета држи и самог Коштуницу. Овог лета (афера „шпијунажа” и „прислушкивање”) летело је перје између два табора, па је шеф Коштуничиног кабинета, Љиљана Недељковић, била ДС-у већи три у оку и од самог Тијанића. А између овог и Ђинђићевог пулена Горана Весића већ хронично влада стогодишњи рат, тако да је лична нетрпељивост Коштунице и Ђинђића еволуирала у арени њихових страначких лобија

Одмах по одласку Милошевићеве „свите”, маса неуспешних кандидата за министре или амбасадоре кренула је у трку за саветничке функције. Они којима је измакао цилиндар отиснули су се у тајанствени свет саветничких полова. Од сексгејта „Обрадовић” до Анкетног одбора и случаја „Павковић”, испоставило да у Србији саветници служе махом за „подметања”, шпијунажу и остале политичке радње. У ДС-у за то је, кажу, „задужен” Горан Весић, наручилац, сценариста, па и текстописац поменутих афера на рачун Коштуничиног кабинета. Ђинђићеву екипу, на челу са проблематичним Чедом Јовановићем, чини и Владимир Поповић Беба, који „држи” на нишану уреднике свих значајнијих медија данас. Весића неки означавају и као Ђинђићевог „Јовицу Станишића”, јер се, кажу, тако школује и за будуће високе полицијске функције у Србији.

У Коштуничиним саветничком тиму, сем Љиљане Недељковић и Александра Тијанића, су и Раде Булатовић и Градимир Налић, који су своју пуну промоцију доживели у Весићевој продукцији „Поход на Биро Владе”, и „Ноћ генерала”.

Коштуничиним састанцима у кабинету увек недостаје понеко од његових саветника, али је Љиљана Недељковић „неизоставна”. Такође јој је замерено да има велики утицај на Војску Југославије, и да у име Коштунице „ председава ” војним врхом.

ПОТОП ДОС-А ПОСЛЕ ЛАБУСА

Лабус је сигурни губиљник у другом кругу. Лабус је као експерти оштрије праксе и пољитички аналфабет, медијска машинерија Зорана Ђинђића

Аналитичари сматрају да је у овој изборној кампањи Лабус имао огромну подршку државних медија и да се његова кампања, како истичу аналитичари, водила десет пута горе него у време претходног режима. Први потези Владе у овој кампањи показали су колико је она далеко

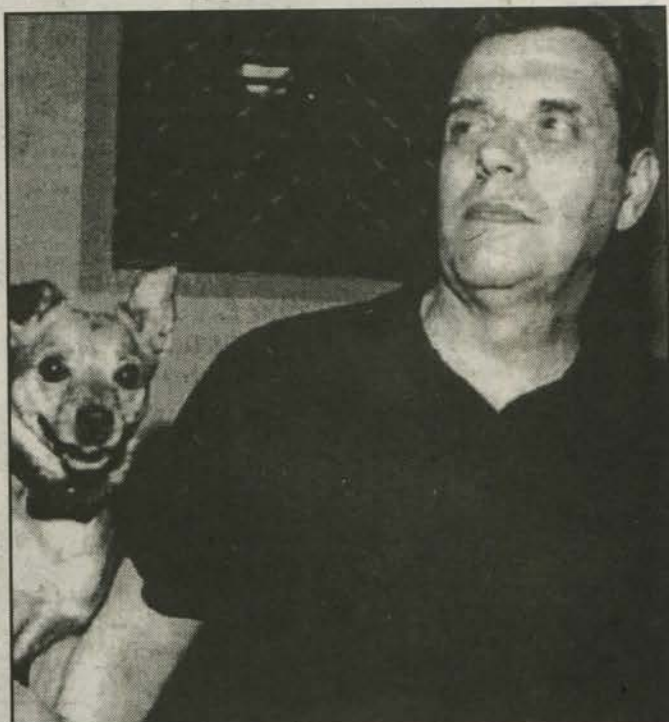

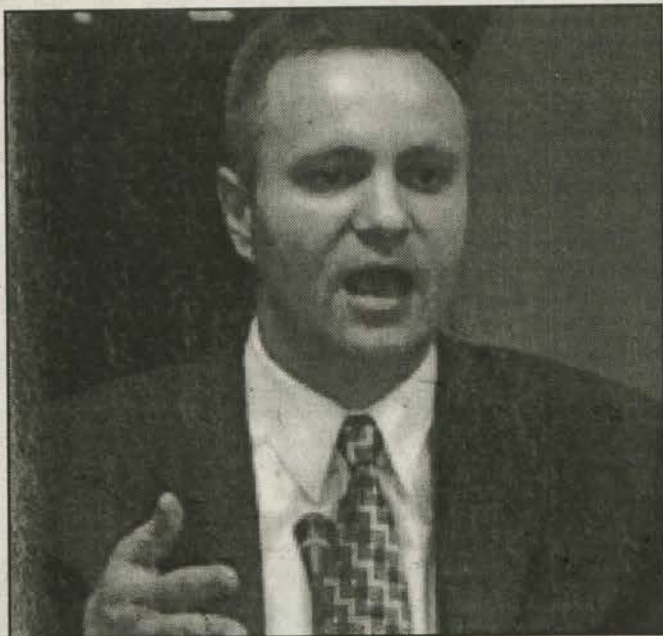
Већ први потези одмах су показали да ће извршна власт бити на страни једног председничког кандидата и увелико је већ почело поткупљивање народа кроз поделу неких социјалних давања и популистичке наступе гувернера Динкића. То је врло јефтин популизам, коментаришу аналитичари, додајући да ће се убрзо кренути с продајом неког великог предузећа како би се Лабус представио као неко ко ће поделити новац грађанима.

Већ сам почетак кампање за председничке изборе наговестио је, међутим, да народ Србије не верује досовцима онолико како то приказују разноразне анкете, што је Лабус више пушта на својој кожи осетио када је осим звиждука на градским трговима поком његових гостовања шило и скандирање: „Уа лојови“!

од европских стандарда, на које се позивају Ђинђић, Динкић и Белић, и колико је далеко од било каквих реформи у Србији, истичу аналитичари.

Већ први потези одмах су показали да је извршна власт на страни једног председничког кандидата и увелико је већ почело поткупљивање народа кроз поделу неких ситних социјалних давања и популистичке наступе гувернера Динкића. То је врло јефтин популизам, коментаришу аналитичари, додајући да ће се убрзо кренути с продајом неког великог предузећа како би се Лабус представио као неко ко ће поделити новац грађанима.

Аналитичари, такође, коментаришу сиву економију, изостанак институционалних реформи, бујање корупције и криминала, нетраспарентну приватизацију као нешто за шта ће тек одговорати ова Влада примопредајом власти у Србији.

Уместо да у центру пажње владајуће политичке елите буду економски проблеми, током владавине Коштунице и Ђинђића забележено је двадесет политичких афера. У том смислу, констатују они, и Коштуница и Ђинђић разочарали су Србију. Читав овај период у коме се свакодневно дешавају афере, може се објаснити само околношћу да су они свесни да прави избори тек долазе, а подела колача следи. Чи-

њеница да се све ово дешава управо консензусом Ђинђића и Коштунице, па ће, без обзира на оно што данас обећава Коштуница (да ће доласком за председника тражити изборе), то све чисте лажи да би се домогао гласача.

Лабусов неуспех поразиће целу досовску структуру која је већ, практично, у распаду, тврде анализе, указујући, пре свега, на понашање коалиције ДАН, која последњих недеља напушта брод који тоне.

У том смислу не треба сумњати да ће досовски вагон са Коштуницом и Ђинђићем, али и Милутиновићем, Човићем и Михајловићем, покушати све да се постојеће стање одржи и направи компромис између Ђинђића и Коштунице. Почетак кампање за председничке изборе наговестио је међутим, да народ Србије не верује досовцима онолико како то приказују разноразне анкете, што је Лабус више пута на својој кожи осетио када је осим звиждука на градским трговима током његових гостовања ишло и скандирање: „Уа лопови“!

Уместо да у центру пажње владајуће политичке елите буду економски проблеми, током владавине Коштунице и Ђинђића забележено је двадесет политичких афера.

ОПЕТ ЛАБУС

Лабус свуда око нас, порука је чачанског градоначелника, који је оптужио београдску власт да његову несуређену фабрику дувана већ шест месеци држи без струје, додајући да не може он струју у ташни да донесе

Имао сам лошу судбину, увек сам доводио погрешне на власт. Зато се стидим пред народом. Председнички избори неће ништа одлучити, али је важно са сцене скинути Динкића, Лабуса и Г17, а ДОС је изгубио јер је њима дао сву власт. Од првог момента упозоравао сам да су они зло Србије. Последњих месеци сви су постали монархисти и хиландерци, чудо Божије. И фрижидер да отворите, тамо их можете наћи. У Чачку је умро човек који има 100.000 долара у банци, а породица није могла да подигне 300 долара за сахрану, него је општина морала да плаћа. Ови Лабусови пљачкају народ, они су најмодернији Робин Худови.

Динкић је Робин Худ 21. века, који води Лабусову кампању. Он отима свим грађанима, пола задржава за себе, а пола дели народу. Та политика уништила је Србију, привре-

„Не можемо сви да будемо експертни. А за фашизам не да ћу их ишчупати, нећу ћу их бити где год их нађем. Када буду оишли са власт, свиавио бих ие људе у неки резерваји, народ да долази да их иосмаира, а новинари ипроучавају. Нека у иом резерваји одржавају сасианке и глуме експертне. Паре бисмо на њима зарадили, јер би долазили и иуристни да их гледају. Динкићу бих дао гийару, а Лабус нека ћуска до њега. Планирам да их све смесим на колективну иервију”.

„Динкић ће бити у затвору када прођу избори. Ово је његов очајнички покушај. Он и Лабус су приватизовали Народну банку Југославије. Хвала Богу да ће за месец дана иа екипа да нестане. Дуго ће покушавати да пронађе себе, али он је своју каријеру окончао”.

ду и њихове пројекте малих и средњих предузећа и реформе. Они су од првог дана хтели све. И место шефа државе и све министарске функције.

Оптужују ме да мрзим Јевреје. Ја сам већ неколико пута био у Израелу и имам пријатеље Јевреје. А све то зато што сам Лабуса питао које је вероисповести и где је рођен. Он јури неке бабе по Србији, никад нисам чуо да има везе са Мионицом и Малом Крсном. Имам књигу о Лабусима и могу му поклонити да чита. Распитао сам се о свом противкандидату. Они су из Динарског краја. Даћу ти књигу, Лабусе, да видиш где су ти преци. А то што су рекли са сам фашиста, тужићу их и тражићу више него што сви заједно могу да плате. Будем ли их видео негде по Србији, уши ћу им ишчупати. Они за мене да кажу да сам фашиста! Унук сам двојице солунаца и добио сам орден српског јунака.

Могу да кажу шта год хоће, али нисам лопов. Црном Циганину бих помогао, само да они не победе. Све су то деца жестоких комуниста, одговара Веља Илић на питање новинара о својој подршци Војиславу Коштуници.

– Динкић је рекетирао Кариће и све политичке партије које имају паре. Свима је увео рекет, али Карићу-константно. Чим је овај престао да му плаћа, одмах је отишла Астра банка.

Упитан да ли очекује тужбе због клевети упућених Г17, Веља је одговорио: „Динкић ће бити у затвору када прођу избори. Ово је његов очајнички покушај. Он и Лабус су приватизовали Народну банку Југославије. Хвала Богу да ће за месец дана та екипа да нестане. Дуго ће покушавати да пронађе себе, али он је своју каријеру окончао”.

АМЕРИЧКА ПОДРШКА У КЕШУ

Лабус се, током посете Америци прошле године, заједно са шефом дипломатије Гораном Сви- лановићем и министром финансија Божидаром Ђелићем, срео са једним од кључних људи ИРИ Џимом Колбијем, иначе америчким сенијором. Није познато да ли је већ тада донео одлуку о помоћи ИРИ Лабусовој председничкој кампањи

Представник НДИ у Београду, Пол Роланд, признао је да се његов институт спрема за предстојеће изборе и да ће бити укључен „кроз надгледање избора и обуку чланова политичких партија”.

– Протеклих година радило се са свим странкама које се налазе у ДОС-у, почев од ДС, преко Социјалдемократије, до ДСС – изјавио је Роланд, скривајући чињеницу да његови људи и данас раде у изборним штабовима Лабуса и Коштуннице. Роланд додаје да су из Америке у Београд дошли експерти НДИ за изборе, који иначе припадају њиховој канцеларији у Београду.

– Неколико партија је контактирало са нама и тражило да им пружимо услуге, али ми нисмо још одлучили чији чла-

нови ће бити укључени у наш тренинг-програм – каже Роланд, одбацујући чињеницу да његови стручњаци већ одавно узели под своје кампању ДС-а и ДСС-а.

У том смислу, и шеф изборног штаба ДСС-а признао је да је ова странка раније одржавала контакте са ИРИ и представницима НДИ, негирајући такође њихов данашњи утицај у страначку кампању његове странке. Међутим, тешко је поверовати речима Маршићанина, када се зна да већ месец дана у Београду борави један од америчких стручњака за изборне кампање, који је у Србију дошао у име Међународног републиканског института (ИРИ) укључен је у креирање слике кандидата ДС-а Мирољуба Лабуса, као и маркетинг ДСС-а и Војислава Коштуннице.

ТАКТИКА Сарадници председника SRJ Југославије припремају изборну стратегију

Коштуничину кампању предводиће Американци

Mark Mek Kinon, човек који је радио i kampanju za Buša, u timu predsednika SRJ

БЕОГРАД - Председник SRJ Војислав Коштунца чврсто је одлучио да се кандидује за место председника Србије, а његови сарадници интензивирали су контакте са угледним америчким стручњацима за политички маркетинг Марком Мек Киноном који ће вероватно осмислити и водити Коштуничину кампању, са знаје Национал и одлично

Mark Mek Kinon

бону, 24. августа, а очекује се да ће до тада бити потписан и коначни договор са америчким експертом.

Како тврде наши саговор-

ни похвално изразио о доследној политици председника” и позредно „набацио” да би управо он могао да води председничку кампању уколико се Коштунца кандидује.

Mark Mek Kinon је један од најважнијих америчких стручњака за политички маркетинг. Био је један од кључних људи у кампањи садашњег америчког председника Давида Буша, а својевремено је учествовао и у победничкој кампањи Била Клинтона када је овај изабран за гувернера Аризоне. У овдашњој јавности се први пут појавио пре нешто мање од

Експерти ИРИ за изборе су, од 13. до 15. августа, обучавали чланове градског одбора Демократске странке и Демократске странке Србије, локалне представнике Лиге социјалдемократа Војводине и представнике изборног штаба Грађанског савеза Србије. Њихова предавања, како се чује, тицала су се израде изборне кампање, придобијање гласача, развоја пропагандних порука и стратегија комуникације са гласачима, као и на представљању политичког програма кандидата.

Подаци о овом тајанственом Американцу су заинтригирани новинаре у Србији, тако да су представници неких гласила у више наврата покушавали да ступе у контакт са стручњацима ИРИ, али су наишли на затворена врата. Након што су их више дана чекали, стигао је одговор да никакав разговор са српским медијима није пожељан, као и захтев да новинари о овоме ништа неће извештавати нити уплитати назив ИРИ и учешће других невладиних организација у предизборну кампању Србије. Како је речено, то је директива Вашингтона.

Како се ипак сазнаје, стручњаци ИРИ су протеклих месеци интензивно радили са представницима појединих српских политичких партија, чланица ДОС-а, и невладиних организација. Експерти ИРИ за изборе су, од 13. до 15. августа, обучавали чланове градског одбора Демократске странке и Демократске странке Србије, локалне представнике Лиге социјалдемократа Војводине и представнике изборног штаба Грађанског савеза Србије. Њихова предавања, како се чује, тицала су се израде изборне кампање, придобијање гласача, развоја пропагандних порука и стратегија комуникације са гласачима, као и на представљању политичког програма кандидата.

ИРИ је, иначе, своје активности, што су многе странке истицале, превасходно Српска радикална странка, у Србији покренуо још почетком деведесетих, да би 1997. године био основан специјални програм за помоћ Коштуници, Ђинђићу, Свилановићу и студентском покрету Србије. Амерички напори пред председничке изборе 2000. године, што данас и „Вашингтон пост“ признаје, били су мешавина тајних и отворених акција са циљем обарања Милошевића. Предиз-

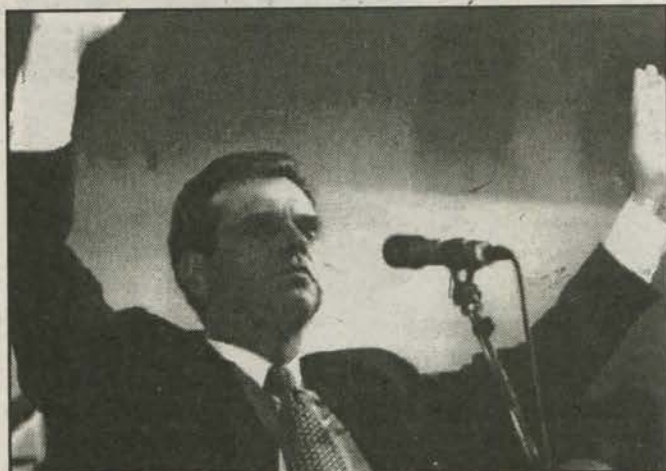
борна кампања коштала је 41 милион долара (10 милиона долара за фискалну 1999. годину и 31 милион долара за 2000. годину). Новац су обезбедили Стејт департмент и америчка агенција за развој УСАИД, а помоћ је ишла преко два института – Међународног републиканског института ИРИ и Националног демократског института НДИ. И док је НДИ махом радила са српским, тада опозиционим, партијама окупљеним у ДОС, ИРИ је радио на обуци и финансирању Отпора.

„Вашингтон пост“ је још децембра 2000. године обелоданио да је двадесетак лидера Отпора марта 1999. године, у хотелу „Хилтон“ у Будимпешти, присуствовало предавањима о ненасилном отпору која је држао амерички пуковник у пензији Роберт Хелви. Неколико стотина метара даље, октобра исте године, у елитном будимпештанском хотелу „Мариот“, НДИ је окупио двадесетак опозиционих лидера и представио им резултате истраживања које је за рачун америчке владе урадила агенција „Пен, Шоен и Берланд“, који су показивали да само уједињена опозиција под вођством ових „стручњака“ може да победи Милошевића.

ИРИ је чланове Отпора, како се наводи, доктринирао како да организују штрајкове, како да комуницирају симболима, превазиђу страх и слично.

Направљене су копије бирачких места са кутијама и папирима да би се увежбавао систем гласања, тако да је 400 овдашњих представника присуствовало обуци у Будимпешти, а трошкови је, према признању „Вашингтон поста“, директно финансирала америчка влада. Колико да се зна, дневнице учесника износили су између 200 и 300 долара, што је поприлична сума када се зна да је у то време у Србији просечна плата била 30 долара.

Представник ИРИ, Данијел Калингарт, у интервјуу за „Њујорк тајмс“, по доласку ДОС-а у Србији, изјавио је да се лично седам до десет пута сусрео са отпорашима у Мађарској и Црној Гори. Американци су дали 1,8 милиона долара директно Отпору.

Представник ИРИ, Данијел Калингарт, у интервјуу за „Њујорк тајмс“, по доласку ДОС-а у Србији, изјавио је да се лично седам до десет пута сусрео са отпорашима у Мађарској и Црној Гори. Американци су дали 1,8 милиона долара директно Отпору.

Део интегралног текста који јасно указује
на убицу новинарке Даде Вујасиновић

У НОВИНСКОМ ТЕКСТУ — ИМЕ УБИЦЕ

Аркан је на Косову поручио да ће да „убије” све непослушне, а да ли је данас, после девет година од када је усмрћена, једна од тих и сама Дада, коју је смрт затекла у стану после серије текстова о Аркану у „Дуги” 1993. године

„Прослављени командант Српске добровољачке гарде, некадашња легенда београдског подземља, посластичар и дилер Жељко Ражнатовић Аркан, вољом српских гласача с Косова, постао је народни посланик”, гласиле су по њу кобне реченице, које је Дада објавила 1993. године.

„У предизборној кампањи Ражнатовић се неколико дана шетао Косовом и без претеране елоквенције у обраћању на-

Приликом једног од првих хапшења, када је имао четрнаест-петнаест година, два инспектора нашла су га у једној чубурској посластичарници. Без довољно искуства, мислили су да је привођење тог дечака рутинска ствар. Али, дечак им се жилаво опирао, измицао руку, већто ескивирао, све док полицајци нису схватили да у његовом случају треба применити третман намењен много старијим преступницима.

Како је Дада у својим текстовима „видела” Аркана

У ретким приликама, када је био вољан јавно да прича о својој прошлости за коју тврди да је искључиво његова ствар и да је се не стиђи, одлазак у иностранство тумачио је жељом да прошири видике, да умакне из овдашње душегупке. По депешама које су врло брзо по његовом одласку из Југославије почеле да стижу у овдашњу полицију, постало је јасно да је Аркан у иностранству наставио да усавршава оно што је почео у Београду. Београдска полиција углавном је само уредно те депеше слагала у његов досије, евентуално одговарајући иностраним колегама да је реч о евидентираним деликвенту.

родним масама. искуством стеченим на Звездином „северу”, понављао слогане о „светој српској земљи” и о „срцу Србије”. Као прекаљени борац за Уједињене српске државе, дошао је на оно исто место на којем се, према сопственом сведочењу, заљубио у Слобу, да би поновио сва она иста обећања која је тамошњем народу већ дала актуелна власт, нешто повишенијим тоном и сочнијим речником.

Судећи према амбициозно постављеном посланичком задатку у којем је садржано увођење реда на Косову и дефинитиван обрачун са „издајницима српства свих боја”, Аркан ће сигурно добро угрејати посланичку клупу, чврсто верујући у свој ауторитет који је у прошлости доказао као један од вођа подземља, вођа навијача и командант добровољаца. Нажалост, ако нам се посрећи и буду укинуте санкције, Ражнатовић неће бити у прилици да узме личног учешћа у делегацији српских парламентарца која ће ићи у посету својим иностраним колегама, јер би на путу могао доживети и непријатности због греха из младости, али се бар он нагледао белог света да би се секирао што не може сад тамо да заступа отаџбину на нов начин од оног који је раније убичавао.

Нико нема права да се љути због тога што су дошла таква времена у којима се најбоље сналазе људи Аркановог

кова. Данас се његово име изговара полушапатом, са страхопоштовањем. Био је легенда недоступне биографије, а историја нас учи да управо такви постају врло проблематични кад почну да се мешају у политику.

Жељко Ражнатовић Аркан имао је све предиспозиције да израсте у опасног момка.

Пореклом Црногорац, син јединац, официрско дете, побунио се још у најранијој младости против конвенционалних норми понашања. Каже да су га на улици истерале типично црногорске методе васпитања које је над њим покушао да примени отац. Није прошло дуго времена од кад се отргао очевој контроли, да би „татом” ословљавао неке друге људе, па тако и Станка Чолака, високог службеника тада моћног савезног СУП-а. Попут филијале малих Аркана које у свакој генерацији изнедри улица, и Жељко је почео с крајама и провалама и тако брзо доспео у ресор одељења за малолетничку деликвенцију градског СУП-а.

Тако се Аркан рано обрео у крушевачком васпитно-правном дому, али је убрзо потом отишао у иностранство. Најпре у Лондон, па онда даље. Домаћим органима гоњења, када је Аркан стасао у вансеријског криминалца, било је мило што он вршља по иностранству и што они о његовим активностима сазнају само информативно из тих депеша. Правило је било да се они баве оним што се догађа на београдским улицама и све док је Ражнатовић био напољу, он није био њихова брига”.

ПЕЛЕВИЋ ЛАЖИРАО СПИСКОВЕ

Радикали тражили од Републичке изборне комисије да поништи кандидатуру Борислава Пелевића, пошто је након утврђивања листе председничких кандидата констатовано да су 293 изјаве бирача на списку Борислава Пелевића правно нелегитимне

У тим списковима се налазе имена 188 бирача чије је име уписано два пута, а уписано је и 20 лица која немају пребивалиште на територији Србије. Међу потписницима за кандидатуру Борислава Пелевића, према подацима, налазе се потписи 33 лица са избегличким легитимацијама, као и потписи 14 малолетника.

Тек након проглашења изборне листе може се извршити увид и уложити приговор. Посебно је симптоматично да у документацији за кандидатуру Борислава Пелевића није пронађен извештај МУП-а коме је РИК упутио потписе. Накнадно, тај документ је пронађен и јасно се види да је МУП савесно обавио свој посао и обавестио РИК да не постоји 10.000 валидних потписа за Пелевићеву кандидатуру.

Као разлог овог захтева, поништење кандидатуре Пелевића, Српска радикална странка наводи да до 8. септембра у

поноћ, кад истиче рок за предају списка, Пелевић није имао 10.000 прикупљених потписа, али му је „неко” омогућио да преко ноћи „на црно” то надокнади.

Посебно је симптоматично да у документацији за кандидатуру Борислава Пелевића није пронађен извештај МУП-а коме је РИК упутио потписе. Накнадно, тај документ је пронађен и јасно се види да је МУП савесно обавио свој посао и обавестио РИК да не постоји 10.000 валидних потписа за Пелевићеву кандидатуру.

ФЛЕШ ОТКРИВА

*Реформе Владе Србије
електрошокови
по њеј грађана*

*Афера сигурних шокова :
ко су актери диловања
киловат сајма?*

*Све за будућно
„за добро грађана”*

Подземне везе и кланови

*Ко је вожд а ко су
марионете сурчинске
мафије ?*

ДА ЛИ НАС И ОВЕ ЗИМЕ ЧЕКА МРАК?

Зашио је смењен министар енергетике Горан Новаковић, ко је Кори Удовички, механизми деловања сирује, ко су главни актери овог бизниса, и зашио је Србија за време бомбардовања имала сирују, а доласком ДОС-а (новембар, децембар 2000) била у мраку?

Иако се из колорита њихових послова не могу издвојити никотин и црно злато, примат у бизнису октобра 2000. преузимају киловат часови. Уиграна екипа, предвођена Ђинђићевим пријатељем Вуком Хамовићем, још 1996. године грчевито ради на успостављању веза са челним људима ЕП Србије, Црне Горе и Републике Српске. Врбују се тадашња руководства са Слободаном Бабићем, Слободаном Даковићем и Драгом Скулићем, генералним директором ЕП. Успоставља се главна траса „струјног кола“, али су зараде од овог посла „багателне“ у односу на „пост“ октобар 2000. године, када у игру улази и српски премијер, тако да ни „револуционарни“ октобар, оно пре и после Милошевића, није било баш случајно.

– „Октобар“ је био неминовност, пре или касније. Када се зна да је поред Драгољуба Марковића – „Крмивопродукта“ и Миодрага Костића, главни финансијер ДС-а од 1996. наова-

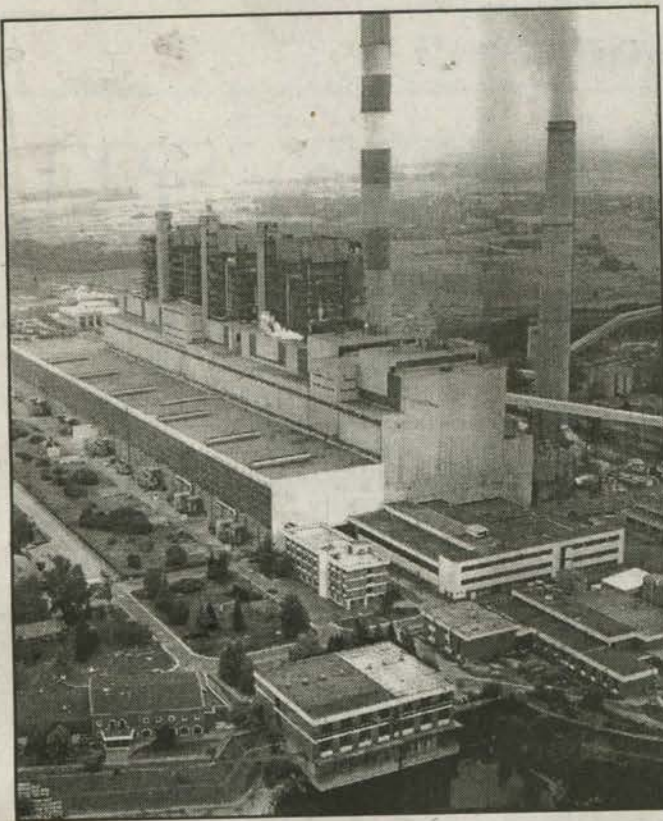

мо био Вук Хамовић, не треба да чуди што управо он вуче konce подземних траса и убире главни део колача од ових послова. Хамовић поставља министра, смењује директоре, диктира услове и ценовнике електричне енергије, па у том смислу није случајно што је само седам дана „после“, 13. октобра 2000. године, у Лондону осванула Хамовићева фирма „ЕФТ“-а, на чему се тактички радило још од Дејтонског споразума 1996. године.

Струја ка Србији ишла је и током рата у Републици Српској, која је располагала огромним вишком електроенергије, јер је предратна БИХ, подсећања ради, имала „Требишњицу 1 и 2“, „Вишеград“ и део „Дубровачке“ хидроелектране, као термоелектране „Гацко“ и „Угљевик“. Дејтонским споразумом, новембра 1996. године, успоставља се Електропривреда Републике Српске и њени односи са електропривредом Србије конституишу годишњим уговором, што трију Хамовића, Бабића и Скулића није ишло на руку, па је одлучено да се ЕП Србије гурне у дубиозу „одлагањем“ исплата, гомилањем дуговања према електродистрибуцији Републике Српске.

Хамовић је наложио Бабићу да стопира сва плаћања Републици Српској, по основу испоручене електроенергије које су дотле ишле „пребијањем“ преко здравственог и пензијског осигурања, а Скулићу да „до даљњег“ око тога не диже прашину. Дуговања ЕПС-а Републици Српској, која су октобра 2000. године достигла 35 милиона марака, представљали су темпирану бомбу, инсценира се бука да „то овако више не иде“, а као „солвентан партнер“ појављује се Хамовићев „ЕФТ“ који други дан, пошто је званично стао на ноге, уговором са РС, ЕП Србију баца низводно.

ЕПС са свим својим капацитетима и кадровима 2000. године спада на техничког сервисера, „гаранта“ испорука по дугорочним уговорима коју са страним партнерима прави „ЕФТ“. Дакле, у исто време кад међународна заједница победом ДОС-а даје Србији 80 милиона еура за увоз електричне енергије, Хамовић је извози за Грчку и Албанију.

У свему томе лавовска је рола српског премијера, који Хамовићу у име оног чиме га је задужио претходних година и заједничког убирања кајмака, препушта палицу над овим пословима. Као свог човека од поверења, Хамовић за министра српске енергетике поставља дипломираног геодету Горана Новаковића, који је „силом прилика“ 1989. године напустио земљу. Његовој мукотрпној каријери на посућу и чапшама у америчким кафићима, осмежује се срећа 1994. године, када га „ЕНРОН“ упошљава на место представника дистрибутера гаса у Русији. Пошто је Хамовић тада имао своје представништво у Москви, врбују Новаковића, а „ЕНРОН“ му 1999. године даје отказ. Новаковић се поново враћа на вашингтонски биро запошљавања, с кога се као „експерт“ увози 2000. године, пошто Србија „нема стручњаке“.

На годишњем нивоу, електропривреда Републике Српске је факат извозник, и то „милијарду и по милиона киловат сати годишње“. Пошто перманентна испорука подразумева далеко јачу цену од „ад хок“ трансa, једини у региону ко може да буде гарант испорука РС је ЕП Србије, чиме се дају објаснити и огромне несташице струје децембра 2000. у Србији. Милијарду и по киловат часова те зиме није отишло Србији, јер је још 15. октобра (подестимо се, два дана раније је регистрован ЕФТ), Хамовић почео да их продаје Грчкој и Албанији, са ЕПС-ом као гарантом на уштрб њених грађана. Зато је од највеће важности било ставити ЕПС под шапу, и у том ланцу Србија је задња пала.

Екипа је, мора се признати, визионарски радила и, како смо навели, још од 1996. „шмекала“ промене власти у Србији. Али, и Међународна заједница успела је, бар делом, да проникне у ове послове, пошто је у утакмици са локалном мафијом губила трке, на неких ЕПС-ових тендера. Зато, да би се опрао пред њиховим очима, Ђинђић, на изненађење непућених, „из чиста мира“ смењује, пре четири месеца, Новаковића. На место српског министра енергетике поста-

– „Октобар“ је био немипшовност, пре или касније. Када се зна да је поред Драгољуба Марковића – „Крмивопродукта“ и Миодрага Костића, главни финансијер ДС-а од 1996. наомамо био Вук Хамовић, не треба да чуди што управо он вуче конце подземних траса и убира главни део колача од ових послова. Хамовић поставља министра, смењује директоре, диктира услове и ценовнике електричне енергије, па у том смислу није случајно што је само седам дана „после“, 13. октобра 2000. године, у Лондону осванула Хамовићева фирма „ЕФТ“-а, на чему се тактички радило још од Дејтонског споразума 1996. године.

вља пробран амерички кадар, Кору Удовички, како би повратио барем делом поверење Запада.

Не треба, међутим, гайити илузије да су овим престале и његове пословне везе са Вуком Хамовићем, као блиским пријатељем и финансијером ДС. Не може се тврдити докле ће трајати, јер ће ипак можда после овог сигнала међународне заједнице, премијер свог пријатеља пустити низ воду, као што је то чинио небројено пута до сада.

Али, и мафијашки кланови као визионари свог заната увек имају резервног играча, а понекад и промешају карте. А најиндикативнији пример те врсте, јесте учестало гостовање Војина Лазаревића, као једног од кључних из тог ланца, у кућу шефа Коштуничиног кабинета, Љиљане Недељковић, са букетима цвећа. Један од главних Лазаревићевих лобиста према Недељковићевој, је високи функционер ДСС-а Александар Поповић, тако да настојање овог финансијског клана да заврбује Коштуницу већ месецима подиже тензије ДС-у. Али, када се зна да је једина идеологија мафије капитал, јасно је да Лазаревић и Хамовић, као припадници истог тима, настоје да било како тас превагне у првим наредним изборима и себи „зацементирају“ позиције.

УЗМИ СВЕ ШТО ТИ ЖИВОТ ПРУЖА

Ужурбаност у Влади Србије, кад је реч о пословима „испод жита“, не престаје ниједног тренутка и своди се на оно: „Узми све што ти живот пружа“. То се односи на целу српску Владу, при чему бивши министар енергетике, Горан Новаковић, и није неки проналазач, можда је само један од ефикаснијих и раритетнијих примерака те врсте, па је зато уочљивији

У сваком случају, испоставља се да су ажурност и искиреност одлучивања примерно начело и Владе Србије и енергоклана.

Покушај пошто-пото промовисања Димитрија Вукчевића у генералног директора Нафтне индустрије Србије, што је, подсетимо, тек у трећем наврату прошло Скупштину, као и настојање Владе да у највећој компанији што хитније „средити ствари“, били су само припрема терена с којег је, почетком ове године, стартовао НИС.

Кад смо код пара и беспарице, колико је Ђинђићева влада штедљива потврђује једно статистичко поређење и то с далеком Кином, која би следећи Ђинђићев принцип, сходно броју становника, требало да има, ни мање ни више, него 2.700 министара. Типичан представник ове штедљиве Владе је Горан Новаковић, „однедавно власник стана који је припадао македонском функционеру из Титовог времена Александру Грличкову. Овај стан од 126 квадрата у Толстојевој 52, Новаковић је купио од министарске плате 12.420 динара,

Кад смо код пара и беспарице, колико је Ђинђићева влада штедљива потврђује једно статистичко поређење и то с далеком Кином, која би следећи Ђинђићев принцип, сходно броју становника, требало да има, ни мање ни више, него 2.700 министара.

а на његов ентеријер, који је већ месецима у фази адаптације, уложио више од 500.000 марака. То само доказује да је бивши министар енергетике врло скроман тип, јер као геометар, за разлику од српског премијера, не држи предавања у Хајдлебергу, али није искључено да је кућном буџету изван допринос дала и његова супруга Алмира Алхаџар, водитељка БК телевизије.

УЛОГЕ ДС-У И ДСС ПОДЕЉЕНЕ

Као разлог (не)очекиване смене српског министра енергетике наводе се вишеструке малверзације у сфери нафте и киловат часова, а написи о сивим каналима струјних токова и намештеним тендерима, само су прелиле чашу бројних афера које су пратиле Новаковићево министровање. Зато се Ђинђић определио за далеко енигматичнији лик из плејаде Ђелићевих експерата, Корину Удовички, донедавно секретара за реструктурирање јавних предузећа

Пошто је главна ставка тог процеса масовно отпуштање радника, ни по овом основу именовање новог министра није баш случајно. За таква реструктурирања, у српском преводу „отпуштања” и пропадања фирми, иста је, како се наводи, стицала специјализацију на подухватима широм Мозамбика и Зимбабвеа.

И док неки наводе да је мало вероватно да на том месту буде постављен неко ко није инкорпориран у Хамовићев клан, други примећују да је болне последице реформи, с обзиром на пређашње искуство, неће бринути, тим пре што је и дотична „лутујући” експерт Ђинђићевог кабинета. Квалификујући најновији потез премијера само козметиком, додаје да се уходане трасе енерго токова не би пореметиле ни доласком Кошгуничиних пулена. Тако да би преузимањем Владе од ДСС-а, „принцип остао исти, а све остало нијансе”, каже се, и ово поткрепљује избором Радеца Наумова за министра енергетике, у сенци.

– Ко мало боље познаје персонални састав те Владе у магли, зна да то није баш случајно, ни имбецилна, ни импотентна, ни неспособна странка. У функцији је страних гувернера који владају Србијом, и савршено деле улоге ДС-у и ДСС-у. Све су ово занимације за народ, револтиран је наш саговорник, додајући да је ДСС-ов, кандидат за министра енергетике, Раде Наумов, до пре десет дана био председник Управног одбора ЕПС-а.

– Показивао је толику кооперативност са „жутањима”, што је чак некима залуталима и заблуделима у ДСС-у сметало. А пошто је умео да жмури и глуми слепило, био је

Корина Удовички рођена је у Лапазу у Боснији, у породици тадашњег Титовог дипломате. Завршила економију 1984. године у Београду, а већ 1985. преселила у Америку. Као службеник Светске банке за неразвијене регије, неколико година провела је у Зимбабвеу и Мозамбику на „реформама тамошње привреде”. По Дејтону, долази у федерацију БИХ, а 5. октобра 2000, као и сви експерти најчувеније Владе, увози се у кабинет Ђелића.

члан свих управних одбора где се то тражило. Између осталог, и председник Управног одбора Београдских електрана, па је само по овим основама његов месечни доходак износио 110.000 динара. И поред тога што је његова странка званично изашла, Наумов и даље присуствује седницама Управног одбора, сада не у својству председника ни министра енергетике, у сенци, већ човека судбински везаног за ЕПС. Тако да је уочена једна чудна појава код ових победничких снага, да после шест месеци проведених ту, страсну љубав према ЕПС-у развијају. Ово је феномен који социолошки треба пропатити, и који ће једног дана бити обрађен у истражним рађама.

ПРОТЕСТ ОРУЖАРА

Радници „Наменске” у Крагујевцу изразили огорченост према актуелној власти и свом директору

Синдикат „Наменске” из Крагујевца је од Министарства одбране и Владе Србије тражило да упосле 25 одсто капацитета фабрике, у којој је држава потезом пера постала власник 51 одсто капацитета. Оружари од Владе траже и повраћај старог девизног дуга од око 60 милиона долара, па ће, случајно или не, протест војне фабрике обележити изборно представљање Лабуса и Коштунице у Србији.

Некада је, иначе, у „Наменској” било око 8.000 људи, а сада се та цифра свела на 3.600, чуло се на скупу оружара, који су оптужили Владу што је затворила домаће тржиште, што им је обећавала брда и долове, уговоре са Западом и

– Наша борба за промене није била мотивисана политичким циљевима, хтели смо посао, плате и да од свог рада живимо. Тај сан није одсањан до краја, зато ћемо протестовати све док се наши захтеви не испуне, порука је оружара Ђинђићу, Влаховићу и Ђелићу, као експертима у Влади Србије.

Америком, а није им чак обезбедила ни аранжмане са нашоом војском и МУП-ом.

Наиме, Самостални синдикат фабрике затражио је од Владе да испоштује споразум који су јуна прошле године потписали синдикати и пословодство „Заставе” са Александром Влаховићем, Божидарем Ђелићем и Драганом Миловановићем. Влада се тако обавезала да ће формирати заштитне радионице и инвалидима рефундирати 45 одсто зараде.

Ово није први пут да нас је Влада слагала, чуло се из свет гласа на митингу оружара, када су радници још једном затражили од Божидара Ђелића да испуни своја обећања и да фабрици припадне четвртина новца од такси за оружје. Јер, у „Наменској” тврде да им је управо републичка такса на лично и спортско оружје практично сахранила домаће тржиште и да је продаја оружја у земљи, од када су таксе уведене, смањена чак десет пута.

Подсетивши на раније бројне штрајкове глађу и шетње до Београда, синдикалци „Наменске” су и сада запретили вишедневним окупљањем пред зградом Владе Србије. Наша борба за промене није била мотивисана политичким циљевима, хтели смо посао, плате и да од свог рада живимо. Тај сан није одсањан до краја, зато ћемо протестовати све док се наши захтеви не испуне, порука је оружара Ђинђићу, Влаховићу и Ђелићу, као експертима у Влади Србије.

Некада је, иначе, у „Наменској” било око 8.000 људи, а сада се та цифра свела на 3.600, чуло се на скупу оружара, који су оптужили Владу што је затворила домаће тржиште, што им је обећавала брда и долове, уговоре са Западом и Америком, а није им чак обезбедила ни аранжмане са нашоом војском и МУП-ом.

РАСПРОДАЈА ЗА „НАРОДНО ДОБРО“

„Бриселски“ и „Париски“ клуб, и остиале „журеце“ свеића, нису, како је Лабус еуфорично најављи- вао, ирелили касу буџетића. Како би се „експертићка“ екића домогла свежих ијара, још у ипрошлој годи- ни на итендеру, иоред зграде ЦК, освануло је 32 објекатића, више десетићина локала, на елићним лока- цијама од Теразија иреко Београдске и улице Краља Александра. У овој години расићродаић је већи број локала, а како је „екића“ иланирала, на итендеру ће освануићи и иуно војних објекатића, зграда Ге- нералићићаба у Кнез Милошевој и још 140 касарни и грађевина

Министарству одбране се одузимају хотели, репрезентативни објекти и ловишта, а странцу ће бити понуђени и војни хотел на Тари, ловиште „Моровић“, „Карађорђево“, „Добановци“. На списку за продају наћи ће се имовина и Министарства иностраних послова у земљи, где је 134 вила и 140 станова, намењених за смештај страних представника, као и објекти Савезне управе царина, виле у Бачкој и Банатској паланци, чија је продаја планирана до краја године.

Иначе, до сада је „отишло“ 25 објеката и две виле у Ужичкој, а ових дана завршен је тендер за зграду Савезног МУП-а у Кнеза Милоша за који, због руинираног стања у коме се налази због НАТО бомби, није пристигла ниједна понуда.

И тако, док нова власт своје „домаћинске“ потезе објашњава „пропустима“ претходне, и за Милошевића хвата као давленик за сламку, грађани се сада питају није ли исти био неки Коперфилд или Хари Потер, када је и без иностраних „коктели“, са празним сефовима, „жонглирао“ годинама.

Имовина се распродаје за добробит народа, да би се „намакле“ паре за буџет, кажу експерти у Влади Србије, а нама којима ове цифре под „транспарентном“ досовском влашћу нису на увиду, остаје само да се упитамо шта ћемо кад продамо све?

СКАНДАЛ БЕЗ ПРЕСЕДАНА

Начела приватности колико до јуче заклетих заговорника својине и леђалицијата осјају на нивоу рејорике. Од 36 начела по којима је одузета имовина некадашњим власницима, није пронађен ниједан основ враћања. Тако је непризнавање континуитетна својине, заједничка особина шизоизма и садашње власти. „И партизанска и досовска власт мисле да историја почиње од њих. Али, реситуацијом те имовине установиће се како се долазило до најелићнијих грађевина и „дшара“. Једна од њих је и палата Албаније, којој Влада, иако није у њеном власништву, већ годину дана шражи кућа

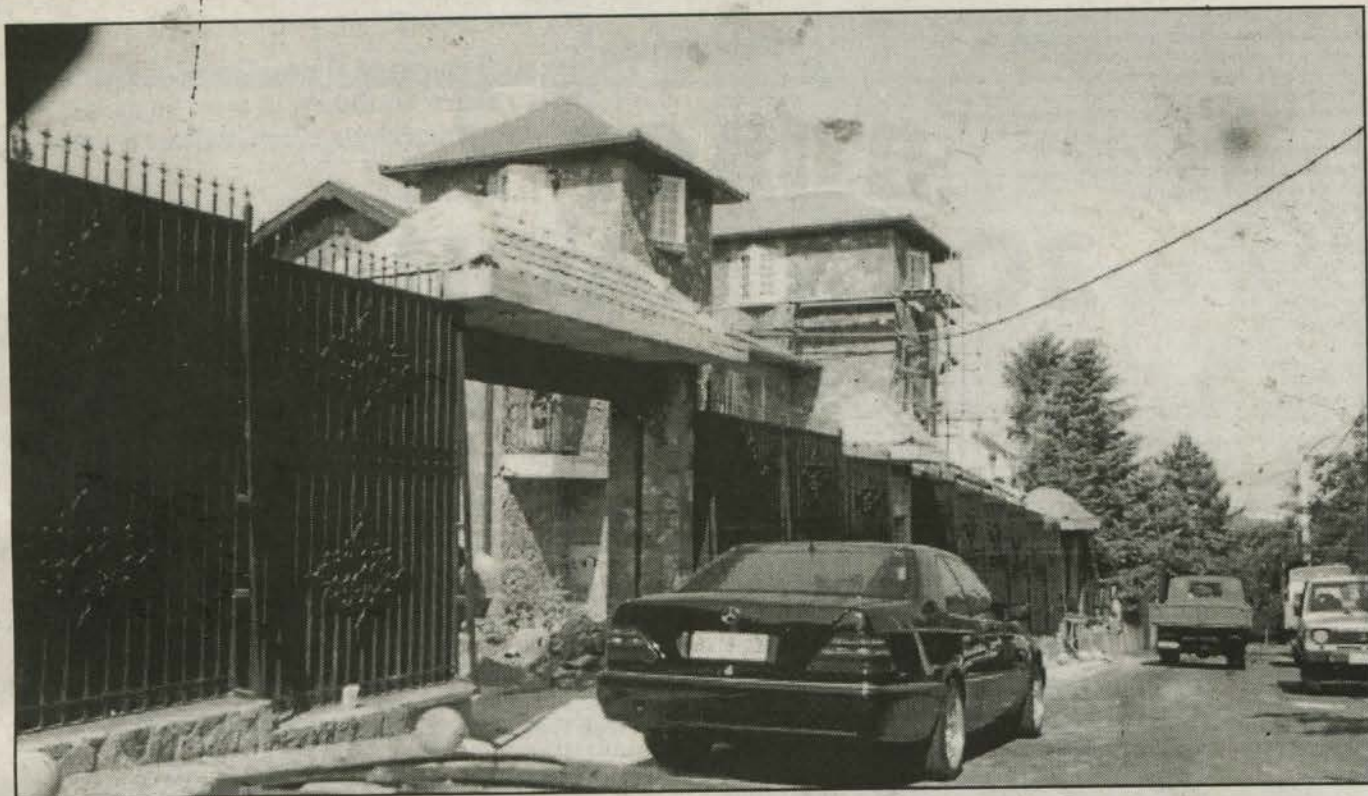
– Припада Трговачком фонду који постоји скоро сто година. Као и зграда преко пута Београђанке одузета је национализацијом 1958. године, каже председник фондације Драгана Гргуровић, додајући да се битка за повраћај те имовине сада води у редовним и управном судском поступцима.

– Један део палате Албаније, око 7.000 квадрата, дат је био на коришћење Београдској банци. Пошто је сада под стечајем, Агенција за санацију банака при Влади Србије огласила је недавно продају. Одмах смо се обратили Весни Ђинић, Динкићу и Ђелићу, од којих до данашњег дана нисмо добили никакав одговор. Госпођа Ђинић је изјавила да је у овом тренутку то још увек имовина банке. Али, Београдска банка је само користила простор, и уколико дође до продаје Албаније, биће то скандал без преседана. Спроводи се супротна пракса од оне за коју се декларише, а ови, који су стигли 5. октобра, не схватају да је свет постојао и пре њих. Овде је увек било и ратова и тумбања, мењали су се Карађорђевићи и Обреновићи, били и отишли Турци, али приватна својина никада није дирана. И 1878. године, када је Ниш ослобођен од Турака, краљ Милан, кога бије глас једног од најбољих српских владара, ниједном Турчину квадрат земље одузео није. Пошто су се Турци повлачили добровољно ка Солуну, наши су прадедови одлазили тамо и сувим златом плаћали турским беговима имања, земље, каже Гргуровићка, додајући да Фонд, на чијем је челу, после овдашњих редовних процедура, по свему судећи чека и европски суд.

Љубитељ стамбених квадрата, и ражало-вани генерал Небојша Павковић, није прихватио намењено му здање у Ужичкој. Али, пошто је и њему дедињски крајолик прирастао за срце, није могао да одбије слично у Јеврема Грујића 14. Тако је ова кућа са жутом фасадом и истом зиданом оградом, тачно наспрам представништва хашког „конзулата“, оаза начелника генералштаба.

Кућа у којој је премијер са својом Ружом успео да осети чари холивудског гламура, припадала је заступнику чешке банке између два рата, извесном Боукалу. Проблем је, међутим, то што се у задњем делу дворишта, које излази на Толстојеву, налази још једно имање које припада комплексу. То је кућа госпође Таталовић, чији се спор са државом око њеног имања наставио доласком нове власти, и Ђинђића као првог комшије, који је узурпирао читаво имање.

– Уколико се до тада не реши судбина наших грађевина, башка хипотекарне имовине која је седам пута већа од тих непокретности, оног тренутка када уђемо у савет, спорићемо се са Владом на Европском суду.

Ружа омирисала Дедиње

Тек процесом рестаурације установиће се колико су садашњи власници савесни или несавесни купци „парчета“ на ексклузивној узбрдици. А оно што упада у очи, јесте стил градње новопечених станара и китњаста орнаментика на фасадама. Све одише утрпаношћу претераног броја различитих мотива, од каријатида до грчких скулптура. Слика су овог времена и садшњих власника, а типично у том смислу, са трујмфалном капијом, на челу је здање Богољуба Карића. Сину архитекте који је то направио Карић је понудио градњу своје нове куће, што је овај одбио, јер није желео да унакази дело свога оца. Сем у Ужичкој, Карићи имају куће и у суседним, бочним улицама.

Почев од броја 1, до броја 40, садашњег дома Ђинђићевих, бивша Румунска, данас Ужичка је улица вила, конзулата, и жила куцавица Дедиња. Кућа у којој је премијер са својом Ружом успео да осети, чари холивудског гламура, припадала је заступнику чешке банке између два рата, извесном Боукалу. Проблем је, међутим, то што се у задњем делу дво-

ришга, које излази на Толстојеву, налази још једно имање које припада комплексу. То је кућа госпође Таталовић, чији се спор са државом око њеног имања наставио доласком нове власти, и Ђинђића као првог комшије, који је узурпирао читаво имање.

Љубитељ стамбених квадрата, и ражаловани генерал Небојша Павковић, није прихватио намењено му здање у Ужичкој. Али, пошто је и њему дедињски крајолик прирастао за срце, није могао да одбије слично у Јеврема Грујића 14. Тако је ова кућа са жутом фасадом и истом зиданом оградом, тачно наспрам представништва хашког „конзулата“, оаза начелника генералштаба.

Данас је Дедиње раскрсница оних чије је време прошло и нових станара, званичних и незваничних представника „демократске“ власти Србије, а један од тих је и Ђинђићев пријатељ и новокомпоновани бизнисмен Филип Целтер.

ВЛАСТ У ЗОНИ МАФИЈЕ

Прва постојокиобарска фаза, када је агресиван наступ полицаје према подземљу имао назнаке да у друшћиву посеје истинске жеље за обрачуном са криминалом, накнадно се показала као бора у чаши воде. Била је то ипек нека врста болног преспојаванња подземља у неке стуркуиуре власићи Србије. У међувремену, када се показала колико иша борба носи ризика, а одустиајањем од ње, пошврђена је ноћа ирећуиноћ, иа и ошвореноћ сшоразума власићи и подземља. Први су ирихвисти ли обавезу да на улицу неће иуишћићи којекакве полицајске поскоке ношене ирационалном жељом да за ишисћа марака месечно јуре озбиљне криминалце, док су се дрући обавезали да ће део послова из сиве зоне лећализовати и да ће мање иадаићи у очи

Зато је постоктобарско време мафијаше истерало из естраде, више није било типова спремних да се сликају за телевизију, да у таблоидима показују мишиће, тренерке и кајле. Постоктобарско „дивилизовање“ мафијаша открило је озбиљне луде, купце, учеснике у приватизацији, дискретне спонзоре.

Међутим, постоји друга опасност – да власт која пактира са мафијом, без обзира да ли жели да профитира или само да смири улицу, и сама заврши у сивој зони.

Да то може бити драматично и непријатно, показало се у искрама које су врцале док су Душан Михајловић и Зоран Ђинђић полемисали над Бухиним лешом. Када је рекао да

ће преврнути небо и земљу да пронађе убице, а његова странка обавестила јавност да је то са превртањем веома тежак и мукотрпан посао, Михајловић је ономе ко уме да чита његове ребусе илустровао колико је велика могућност да убица никад не буде пронађен и колико је мала могућност да се он због тога осети одговорним.

Рукавица бачена у лице ДОС-а

У једној од шпекулација као мотив за ликвидацију Бошкa Бухе, помиње се чињеница да су последњих месеци полиција и царина масовно проналазиле шлепере шверцованих цигарета, цистерне нафте, па и дрогу у мањим количи-

Бошко Буха, један је од првих београдских полицајаца који су стали на страну ДОС-а у бурним догађањима 5. октобра 2000. године.

нама. По проценама упућених у шверц, то све није ни пет одсто од нелегалног промета, али је довољно да организовани криминал упуту јасну поруку држави „да се не зеза“, јер „могу да рокну кога хоће“, па и заменика начелника јавне безбедности МУП Србије.

Друга шпекулација која кружи у војно-полицијском делу јавности, јесте да су Американци последњих недеља, уочи Бухиног убиства, „страшно“ притискали Ђинђића да ухапси генерала Ратка Младића и пошаље га у Хаг. Ђинђић, међутим, има велике проблеме са челницима у МУП, који су махом одбили захтев да организују хапшење или да бар тачно лоцирају генерала Младића. Једино је, наводно, покојни Буха прихватио задатак и „зато је страдао“ – прича се у делу јавности, и упозорава да је у Београду „група“ Америкаца спремна да, на основу тачне информације где се налази, ухапси генерала Младића.

Некадашњи инспектор СУП Београд, Младен Лојовић, каже да није лично познавао генерала Буху, али да му је било мука када је чуо да је трећи човек МУП Србије ликвидиран у класичној сачекуши:

– То убиство најбоље говори да је све исто као када је убијен Радован Стојчић Баца, некадашњи помоћник министра унутрашњих послова Србије. И много горе, јер се тада (1977) знало за Бацине послове, а сада нас ликвидација Бухе враћа у надреалну државу-брлог, у којој је мафија изашла на површину, каже Лојовић, парафразирајући речи мафије: „Шта је бре, демократе, убијамо кога и кад хоћемо“.

По речима некада истакнутог инспектора Одељења за борбу против дроге СУП Београд, који и даље има јако упориште у МУП Србије, убиство Бухе је највећи изазов и најкрвавија рукавица бачена у лице ДОС од 5. октобра 2000. године.

ЧУМЕ РАДИО ПО НАРЕДБИ БИНЂИЋА

Оптужбе на рачун премијера Бинђића и његових најближих сарадника, на које је до сада најотвореније, директно и аргументовано указивала Српска радикална странка, ових недеља усковитлале су праšину у медијима из једног сасвим другог извора. Наиме, све везе и махинације, које је премијер Бинђић остварио са сурчинским кланом (и његовим лидером Љубишом Бухом) и пре свог доласка, потврђене су у аутентичном казивању Љубишине супруге Љиљане Бухе. У свом интегралном обраћању јавности, кроз призму свог брачног живота са познатим нарко дилером, Љиљана обелодањује низ пикантерија везаних за послове свог супруга, где је, у већини случајева, у бизнису „с оне стране закона” кључну улогу имао премијер Бинђић

Читаоцима „Флеша” преносимо само део интегралног текста, који је излазио у наставцима.

„Мој супруг, као што сам већ навела, зао човек, користећи кумство са Драгољубом Марковићем, остварио је велики утицај на Зорана Бинђића наметнувши му свој начин размишљања и приступ у решавању проблема. Често је бу-квално скакао од среће говорећи да обожава Зорана јер му је дозволио законито насиље. Невероватно је да је Зоран Бинђић уважавао и прихватао мишљење мога супруга, који је по занимању лимар, а по одласку у инвалидску пензију деведесетих година постао је криминалац и наркотрафикант. Мој супруг, иначе врло примитиван човек, имао је обичај да после сваког „радног дана”, по доласку кући, износи све своје радње и сазнања, те да се притом хвали величајући себе износећи детаље.

Његова давнашња жеља, што најбоље знам, јесте да буде полицајац или бар унутрашња контрола полиције. Та жења наша је остварење у скорој прошлости. Поуздано знам да је мој супруг, веома цењен као експерт за криминал, направио договор посредством зорана Бинђића и Драгољуба Марковића о сарадњи и опросту грехова, те да неће више самостално чинити кривична дела, већ да ће пружати сву потребну помоћ полицији и да ће се ставити у њихову службу.

То, наравно, није подразумевало да ће обући полицијску униформу, већ да ће ту и тамо обавити понеки „послић” када се за то укаже потреба. Тврдим да упркос свему није престао са својим старим послом, продајом дроге и отмицама, што је одувек радио. Поуздано знам да су Зоран Недељковић, наш дугогодишњи пријатељ, иначе високи официр ДБ, и господин Гајић, такође из ДБ, долазили и доносили му на увид поверљиве материјале. Приликом једне такве посете Зоран Недељковић изнео је податке о раду и намерама покојног господина Момира Гавриловића. Мој супруг је одмах отрчао код Драгољуба Марковића и вратио се после непуне два сата вичући с врата да ће га запамтити тај „клошар”, то јест господин Гавриловић. После непуних четрдесет осам сати мој супруг је након једног телефонског разговора здрављао и обавестио некога преко телефона како „клошар” неће више правити проблема. Завршио је разговор веома весело речима: „Ко се с нама дружи, дубоко се пружа, бастице мој!”

Сутрадан су се обистиниле моје црне слутње: тај госпо-

дин је био мртав. Позната су ми још нека имена људи који су критичних дана долазили у нашу кућу. Та, као и сва остала мање важна као и важна имена из света политике и криминала, објавићу када се за то створе услови.

Знајући свог супруга и тренутну ситуацију, верујем да се он сада крије на имању нашег кума Драгољуба Марковића

„Драгољуб Марковић у личне сврхе већ дуже времена користи елитне јединице жандармерије, како он обично каже, „његове приватне војске”, на челу са својим великим пријатељем Гораном Радосављевићем Гуријем.

Та „његова приватна војска”, која се финансира од новца пореских обвезника, физички обезбеђује њега и његову породицу, као и његово имање. Ту исту јединицу ангажовао је у циљу мог проналажења мимо било какве процедуре, не знам с којим циљем. Али, пошто су господа наоружана дугим цевима с пригушивачем, користе цивилне аутомобиле, обилазе моју родбину и пријатеље, не могу ништа друго да претпоставим, осим да су одлучили да ме убију.

Познато ми је да су мој супруг, Миша Омега и Драгољуб Марковић финансирали куповину стана Горану Радосављевићу Гурију, тако што су му дали 300.000 марака на руке у кешу, бар се тако хвалио мој супруг”.

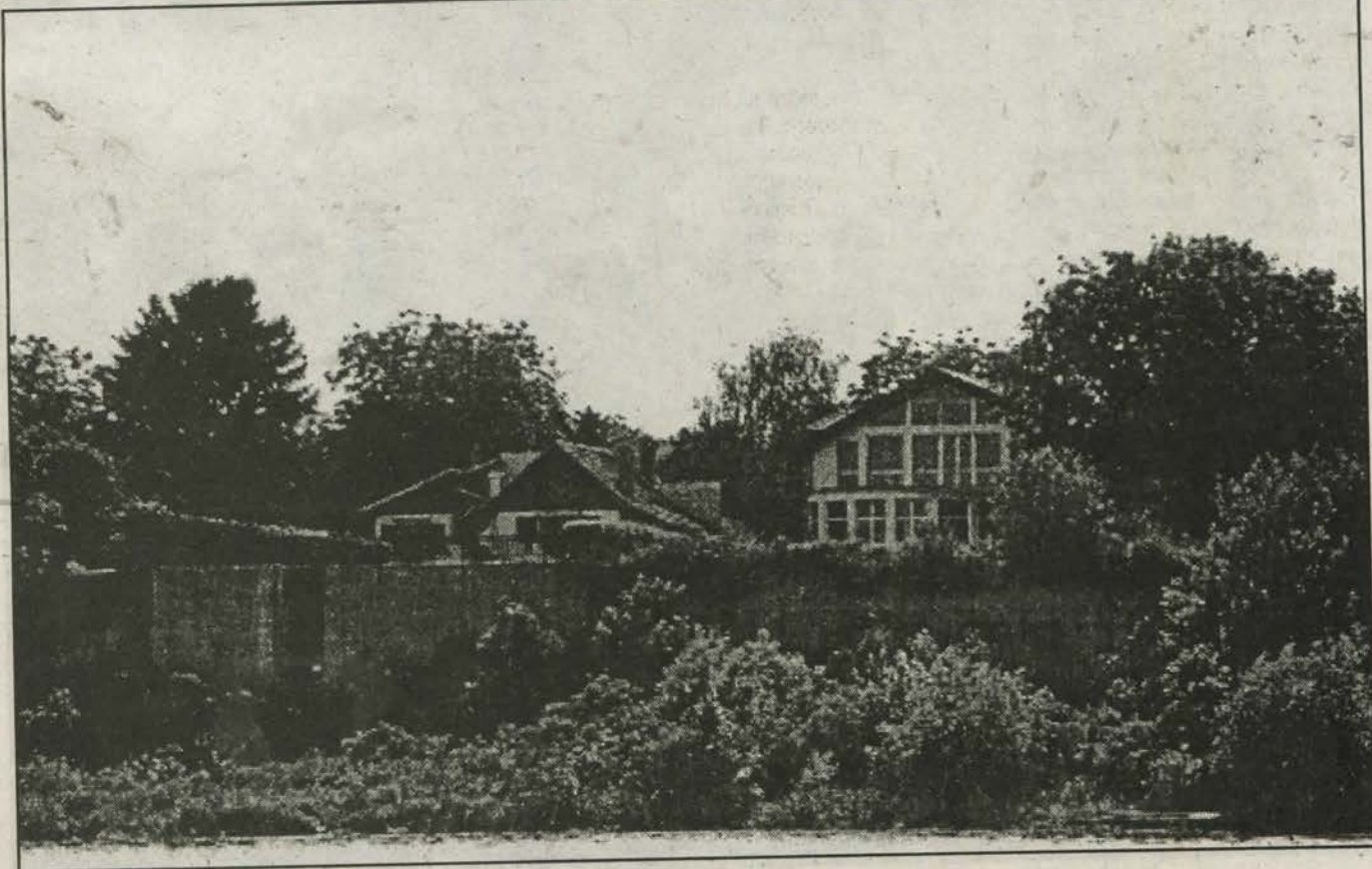
или негде другде под његовом заштитом, пошто се они узајамно штите. Овим делом мог писма желим да упозорим јавност да ће мој супруг применити све из свог поквареног репертоара, мада највише воли да користи полицију и судство у циљу уношења несигурности и организовања убистава и отмица.

Лично сам слушала у мојој кући када су се планирала убиства водећих политичара, а по налогу Драгољуба Марковића и Зорана Ђинђића, тако ми се бар хвалио мој супруг. Мада сам чула да спремају неколико ликвидација, али то не

могу сада да кажем, јер сам та своја сазнања написала на папиру и оставила на сигурно место и објавићу ускоро.

На такав корак одлучила сам се пошто претња смрћу постаје све реалнија.

Пошто је то већ све тако, а „правне државе” нема, видим да ћу морати мало да сачекам на промене, па ћу бити принуђена да и даље иступам из илегале на овај начин и обавештавам јавност о прљавим работама мога супруга Љубише Бухе заједно с његовом камарилом”.

КОШТУНИЦА МАРИОНЕТА ВЛАСТИТОГ КАБИНЕТА

Садашњи вд начелника Генералштаба, Бранко Крѓа, корекциан је човек. Био је у дипломатској служби у Русији и завршио највише војне школе, ишио се никако не може рећи за Ацу Томића, школског друѓа Љиљане Недељковић и љубимца Коштуничиног кабинета

Јавности је мање познато да се Томићу ставља на душу кријумчарење возила, па и намештаја с Косова, који је пребацивао у своју викендицу у Горњем Милановцу, а и данас се препричава, кад је крајем 1998. године пред бомбардовање самоиницијативно напустио Косово и без ичијег одобрења са целокупним људством повукао се у реон Рашке. Али, на Павковићеве аргументе, Коштуница је одговарао да има „друге информације“, што није чудно кад се зна да га, за разлику од Павковића, подржава Недељковићка. Иначе, нетрпељивост између ње и ражалованог генерала Павковића није се могла сакрити, па је у сваком тренутку претила жестоком вербалним сукобом.

– Била је незаобилазна при сваком сусрету њих двојице, па је од начина поздрављања с Павковићем, до кошкања и провоцирања током разговора, избијала та њена ароганција и нетрпељивост. Лично је више подржавала МУП, Радета Марковића, Обрада Стевановића и генерала Родољуба

Ђорђевића, који су били њени омиљени саговорници. Говорила је да Павковића треба сменили, војску расформирати и применити „мере“ према неким старешинама. Колико је своје моћи Коштуница уступио свом кабинету, показује и то што је прошле године указа о пензионисању Ђаковићу, Симићу и Обрадовићу донео лично Коштуничин саветник Раде Булатовић, и то кући.

Многа разрешења протекла су мимо закона, или под чланом 107, који је злоупотребљен до изнемоглости. За ове две године пензионисано је преко педесет генерала, а задржани су неки који су због смутних радњи, искомпромитовани. Реч је, наравно, о Нинославу Костићу, десној руци Небојше Човића, који је уценио Коштуницу да ће напустити Координациони тим и Косово ако се Крстић смени. И цела прича о шверцу цигарета, актуелна прошле године, гурнута је под тепих. Коштуница га не пензиониса, иако је већ морао да буде у затвору, тврди извор из Војске Југославије.

ПАВКОВИЋ У МРЕЖИ СУРЧИНСКОГ КЛАНА

Што се тиче афере Павковић, циљ је био јасан: да се војска разбуца, а поштом ствари под шињел Зорана Ђинђића, кажу у круговима блиским врху Војске Југославије, додајући да је она носила широкански коњ, а некадашњи победник НАТО агресора, генерал Небојша Павковић, марионетна режисма.

О амбивалентном расположењу и кружењу редова ВЈ, говоре и јавни иступи високих официра, нарочито бившег начелника Управе безбедности, Аце Васиљевића. А сваки пензионисани генерал, кажу, преко оних које је унапређивао током своје каријере, има и данас своје репове и упоришта у ВЈ.

С друге стране, промене које су захватале читаво друштво последњих десет година, нису, како се то представљало, мимоилазиле ни војску. Од афере Животе Панића, почетком деведесетих на овамо, у војсци су метастазирали непотизам и криминал. На све то, судећи по речима нашег саговорника из ВЈ, ни генерал Павковић није остао имун. Куће, станова и уносни послови око набавки за ВМА, које се помињу у стенограмима Шещељевог анкетног одбора, само су део Павковићевих дилова.

Али, оно што је генерала најскупље стајало и једино зашта је у својој каријери платио цех, свакако је зближавање са сурчинским кланом. Његов први одлазак код Драгољуба

Бруно Влаховић је некадашњи припадник ДБ-а. Уз Павковићеве аранжмане сјомшњу се и браћа Бановићи, пореклом Црногорци, настанили у Београду, дубоко огрезли у мушине послове с војском. Као врло занимљиво, наш извор из врха ВЈ истиче да се још нигде, бар директно и званично, не помиње име бившег директора СДПР-а Јована Чековића, али је његова улога у неким трансакцијама и у вези с Павковићем незаобилазна.

Марковића – „Крмивопродукт”, код којег данас држи и своје грло „Мала Ма”, евидентиран је још у новембру.

– Павковић је пошао да тражи новог газду, којег је про-

Оно што је Павковића најскупље стајало и једино зашта је у својој каријери платио цех, свакако је зближавање са сурчинским кланом. Његов први одлазак код Драгољуба Марковића – „Крмивопродукт“, код којег данас држи и своје грло „Мала Ма“, евидентиран је још у новембру.

ценио моћнијим од Кошгунице. Када се зна да је Чеда Јовановић у то време и спавао у Сурчину, није тешко претпоставити како је Павковић дошао до Ђинђића. Подразумева се да је Кошгуница већ од првог Павковићевог одласка у Сурчин, па надаље, о свему био добро обавештен. Ту почиње и Павковићев аранжман с извесним Перицом Перовићем, једним од виђенијих Сурчинаца, који се помиње у Анкетном одбору, као добављач за потребе ВМА и осталих болница у склопу ВЈ.

Колики је колач од свега убрао Павковић, говори цифра од 7,5 милиона долара, колико износи издвајање из буџета за набавку ове опреме за годину дана, каже наш саговорник, а оно што још није испливало на површину јесу Павковићеви послови на експорту нашег лаког наоружања преко ЈУ гарант банке.

Те послове нимало случајно добијали су Павковићеви изабраници, а једно од имена која се овде помињу је и Бруно Влаховић, власник фирме „Таргет“. Иначе, Павковићево познанство с Влаховићем потиче још из времена бомбардовања, када је за потребе војске требало увести систем „С 300“. Руси су обећали да ће нам продати, а онда се предали, али је за њихову набавку војска тада платила аванс 1.250.000 долара и 780.000 марака. Тек ће се с расpletом међустраничке борбе ДС-а и ДСС-а, поручује наш саговорник, расплести кљупко везано за лик и дело генерала Павковића.

АЛАРМАНТНО

*Косовски Срби
- све даље од
својих прагова*

*Порука из Хаџа:
Само Шешељ Србију
сјашава*

*Ко нас све у свешћу
представља и продаје?*

*А бомба само
што није
експлодирала
усред Санџака*

САМО ШЕШЕЉ СРБИЈУ СПАШАВА

У директном телефонском разговору са члановима СПС-а Игићем, Миловановићем и Богољубом Бјелицом, бивши председник СРЈ Слободан Милошевић још једном је упутио подршку лидеру Српске радикалне странке, Војиславу Шешељу

Према речима Милошевића, Велимира Живојиновића изабрали су „појединци и групе”, који не могу да рачунају на подршку чланства које подржава њега и његову „борбу против Трибунала у Хагу”.

„Живојиновића предлажу појединци и групе. Наравно да неће ући у други круг, нема ништа од тога, добиће нешто бедно, јер им је циљ, прво, да мало разбију гласове опозиције, а друго, да представе СПС као странку која није ништа, а Живојиновићу је место уз њихово корито да га мало шутну ногом и да има 5-6 посланика у парламенту. Да покажу да нема углед”, казао је Милошевић, додајући да ће ДОС „дотурити нешто гласова” кандидату СПС-а Живојиновићу.

„То је неки процентић, да покажу, у ствари, да је ово пропала ствар. Овај мој потез штити, заправо, нашу страну и патриотске снаге, да их ови (ДОС) не могу на овакав начин компромитовати са неким Булићем”, рекао је председник СПС-а.

Милошевић је, такође, оптужио Главни одбор за сарадњу са ДОС-ом, и оценио да се возе и бораве „у лимузинама и вилама ДОС-а”, док се он „бори у затвору”.

Милошевић је, такође, оптужио Главни одбор за сарадњу са ДОС-ом, и оценио да се возе и бораве „у лимузинама ДОС-а и вилама и белим рукавицама”, док се он „бори у затвору”.

„Ову пропалу досовску булументу (Главни одбор СПС-а) сутра ни ДОС неће да погледа, као што сада не гледа више Банета (Ивковића, избаченог члана СПС-а). Сада они раде Банетов посао. И њих ће да испуше као стари чибук, и да их баце на ђубре. Срамота је шта раде, поготово Бата Живојиновић и она два 'колективна члана' што су набавили од ДОС. Апсолутно ми не треба у партији нико кога морам да убеђујем. Ни досад нисам никог убеђивао да буде у нашој партији. Зато постоји вишепартијски систем”, казао је Милошевић.

Он је затражио да наредна изборна листа за парламентарне изборе носи његово име и да буде „листа народног јединства”, и додао: „О томе нећемо другачије да разговарамо”.

„Они (Главни одбор) могу да се сликају са тим својим идејама како ће мене да продају на парчиће уз амблем СПС, па да од тога профитирају.

Они имају партијски бирократски апарат који преко њих прима плате и мало их подсетите да ћете ви сутра да будете ти што ће њима да одређују плате, а не ова пропала досовска булумента”, оценио је председник СПС-а.

ВЕРУЈЕМ САМО ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Преносимо део интегралног писма, у коме лидер СПС-а, Слободан Милошевић, из Хага упозорава

„Над Србијом је опасност ропства и понижења, беде и сиромаштва, која сваки дан постаје све већа. За сваког грађанина који жели добро својој породици и својој земљи нема пречег циља од слободе.

Тај циљ је остварив и реалан само ако се постигне народно јединство о потреби хитног демонтирања марионетске власти која води земљу путем интереса страних сила.

Низ година на функцији председника Републике залагао сам се за политику народног јединства. Остварење те политике у свим тим годинама служи на част партијама и појединцима који су у њој учествовали и сачували земљу од ропства и понижења.

СПС била је, кроз све то време, главни носилац те политике. Она је то могла да буде само зато што је интересе народа и државе стављала испред партијских интереса и само у мери у којој је на свим нивоима успевала да се тако понаша. Данас је народно јединство, због опасности које су се надвиле над Србијом, уколико прече и потребније.

Чињеница да сам лишен сваког личног интереса који би се могао разликовати од интереса грађана Србије даје ми право да се за то јединство свом својом енергијом борим и залажем. И борба коју сада водим тиче се суштинских интереса наше земље. Али и универзалних вредности слободе и равноправности народа и људи.

У тој борби ја нисам ни председник ни представник СПС, већ само и једино борац за слободу. И само један од многих који се широм света супротстављају ропству и новом колонијализму(...)

Садашње руководство се потпуно одвојило од чланова партије и, поготово, изгубило сваку везу с активностима које се тичу нашег народа.

Уместо да стање у земљи и претешки услови живота огромне већине грађана буду разлог за велику мобилизацију и стварање снажног и јединственог фронта борбе за слободу и излазак из сиромаштва, ропства и понижења – садашње руководство СПС-а је посвећено, уз часне изузетке, искључиво својим личним интересима.

Последица таквог понашања руководства је разбијање и ликвидација СПС. Од свих вредности СПС, садашње руководство настоји да задржи само име и тиме држи у заблуди и грађане Србије – да се они, наводно, боре за циљеве и вредности које су напустили, да су, наводно, опозиција садашњој марионетској власти – док у ствари раде супротно. То најбоље

Милошевић поручује народу: не дајте да вас обману

потврђује најновија одлука Главног одбора да напусти политику народног јединства.

Та одлука је супротна интересима народа, интересима чланства СПС, и несумњиво супротна политици и вредностима за које се ја залажем. Та одлука је последица организованог рада једне групе користољубаца, чувара личних интереса у врху партијског апарата, која у сарадњи са ДОС-овим режимом ради на деградацији СПС.

Они свој утицај заснивају само на формалним функцијама и контроли партијског апарата. У њих, такође, чак ни ДОС нема довољно поверења, па им је поставио турсе.

Носиоци те активности су групе око Минића, Анђелковића, Дачића, Ивковића, неких нових потпредседника и шефова посланичких група. Они су успели да онемогуће сваку стварну опозициону активност СПС, да наметну чланству бављење јаловим унутарпартијским расправама, „конгресима” и програмским декларацијама – док се у времену у коме то чине укида Југославија, уништава Србија, а Солана прави карикатуру некакве нове државе.

А све то раде искључиво злоупотребљавањем чињенице да се налазим у затвору у Хагу у коме без њихове помоћи ДОС-у не бих ни био.

На те опасности и њихову активност упозорио сам Главни одбор августа прошле године у директном обраћању. Због опструкције у врху Главног одбора, моји ставови нису ни доспели до партијског чланства.

СРБИ НАПУШТАЈУ САНЦАК, ВЛАСТ НЕ ХАЈЕ

Неки процењују да је Нови Пазар, највећи град у њом региону, током прошеклих неколико година напустило око хиљаду Срба. Скоро свакодневно се на српским кућама и имањима широм региона могу уочити нове табле са написом „на продају“.

Срби почињу да напуштају претежно муслимански, санџачки регион, јер губе посао у јавном сектору, тврде представници локалних Срба.

Све бројнији одласци Срба могли би имати озбиљне последице на стабилност земље, а неки чак предвиђају и могућу снажну српску националистичку реакцију.

Верује се да је узрок исељавања Срба бошњачка Странка демократске акције (СДА), која је, након доласка на власт пре две године, отпустила већину директора и општинских званичника српске националности у државним предузећима и локалним органима власти.

Савезни министар за националне и етничке мањине, Расим Љајић, који предводи умерену бошњачку Коалицију за Санџак, каже да су „разлози за одлазак Срба економски, али да свакако не би требало превидети и друге разлоге који су повезани са активношћу СДА“.

Председник општинског одбора Српске радикалне странке, Милан Веселиновић, директнији је: „Екстремистичке изјаве и акције СДА имају за последицу ситуацију у којој је преко 70 српских кућа у самом центру Новог Пазара продато током протекле две године. Тамо је проценат Срба у укупној популацији пао са 22 на 17 одсто“.

Иначе, странка коју предводи Сулејман Угљанин одавно је тражила да Санџак постане република. У прошлости су истакнути чланови ове странке такође помињали и могућност отцепљења од Србије и припајања Босни. Међу Угљаниновим изјавама, које су добиле широк публицитет током деведесетих година, памте се ове: „Муслимани су добро наоружани, само им недостају тенкови“ („Глобус“, октобар 1992. године), и „Санџак ће постати нова муслиманска аутономна регија у Србији која ће се чак отцепити: („Новости“, новембар 1990. године).

То је било време када су бројни Бошњаци, што је назив који локални муслимани користе за себе, напустили Санџак и одлазили у Сарајево или Турску, страхујући да би се рат у суседној Босни могао проширити, због чега би се нашли на мети Милошевићевог режима.

Међутим, иако се у јавности више не прича о републици, чини се да Милошевићев слом 2000. године и генерална промена политике у Београду нису превише утицали на промену начина размишљања у СДА.

У јуну ове године, у јавном саопштењу са седнице регионалног извршног тела Бошњачког националног већа Санџака, које има тесне везе са СДА, каже се: „Нема разлога да се додворавамо било Београду или Подгорици, или међународној заједници, јер Санџак мора бити одвојена територијална јединица“.

Учесници на састанку такође су изјавили да не смеју одустати од илегалног референдума одржаног 1991. године, када је већина гласала за аутономију.

Људи српске националности у Новом Пазару, који су из-

губили посао, су бивши директор Дома културе Душан Раичевић, Радо Вучковић из градске топлане, директор локалне електродистрибуције Миле Цветић, као и Мирољуб Ђокановић и Војин Поповић.

С друге стране, крајем 2000. године лични секретар Сулејмана Угљанина, Васвија Гусинац, постала је председник Скупштине општине, његов брат Садик – председник Извршног већа, а возач Неџиб Хоџић – заменик председника општине.

Једини Србин у органима локалне власти, општински секретар Милијан Белић, „служи само као декор, па га локал-

Верује се да је узрок исељавања Срба бошњачка Странка демократске акције (СДА), која је, након доласка на власт пре две године, отпустила већину директора и општинских званичника српске националности у државним предузећима и локалним органима власти.

ни Срби не признају као свог представника", каже Раденко Јоковић, председник одбора Српске народне странке (СНС) за Рашку област.

Попут Љајића, и лидер Либералне бошњачке организације, Касим Зоранић, каже да је главни мотив Срба за одлазак економски: „Цена некретнина у Новом Пазару је и до три пута већа него у другим деловима Србије”.

Стан у Новом Пазару кошта приближно 750 евра по квадратном метру, што је знатно више у поређењу са 400 евра по квадрату, колико коштају станови у градовима попут Краљева и Крагујевца.

Један Србин, који се из Новог Пазара преселио у Крагујевац и инсистирао на анонимности, сложио се да постоји више разлога за исељавање Срба из Новог Пазара.

„На послу се увек осећала нека тензија. Није било отвореног притиска, али се у ваздуху могао осетити неки страх,

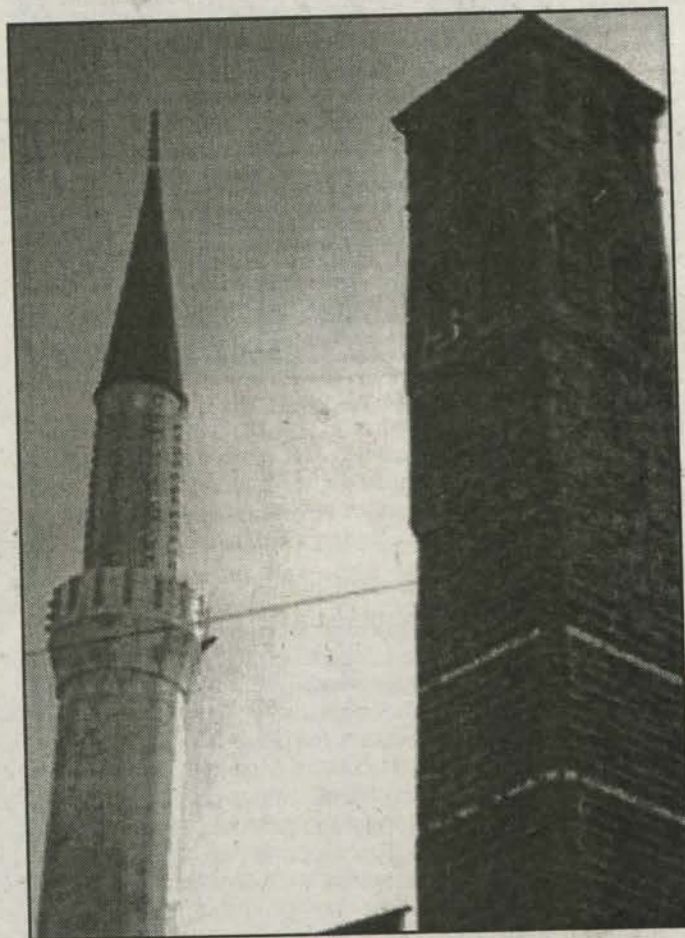
зебња. Можда је то више био осећај несигурности у вези са оним што би се могло десити и шта би новопазарске власти могле да ураде”, каже он.

„С друге стране, разлика у цени стана у Новом Пазару и Крагујевцу је веома привлачна, а поготово за оне који су у тешкој финансијској ситуацији”.

Шта год да се крије иза исељавања Срба, локалне власти под контролом СДА изгледа не показују никакво занимање за то.

Помоћник председника новопазарског општинског Извршног већа, Кимета Радовић, недавно је изјавила за санџачку новинску агенцију да немају никакве информације или коментаре о исељавању Срба. Чињеницу да су локални Срби изгубили подршку коју су уживали за време Милошевићеве владавине, потврђује и то што садашње српско руководство од доласка на власт није одржало ниједан састанак са њима.

Такво самозадовољство је запрепашћујуће, пошто постоји опасност да, уколико још више Срба напусти Санџак, бошњачки националисти могу захтевати аутономију, што би испровоцирало нову балканску кризу.

У јуну ове године, у јавном саопштењу са седнице регионалног извршног тела Бошњачког националног већа Санџака, које има тесне везе са СДА, каже се: „Нема разлога да се додворавамо било Београду или Подгорици, или међународној заједници, јер Санџак мора бити одвојена територијална јединица”.

НОВИ ПАЗАР – ТЕМПИРАНА БОМБА

Пошто није прошао званичан захтев Бошњачког националног већа да Санџак добије статус аутономне регије са међународним гаранцијама и специјалним везама са Босном, вође муслиманских партија најавиле су „грађанску непослушност”. Само неколико дана касније почела је серија инцидената у Новом Пазару. На питање ко потпирује ватру у Санџаку, локални Срби упиру прстом на Сарајево

Главни финансијери муслимана у Санџаку, што је на први поглед изненађујуће, нису босанске власти, већ арапске земље. Сарајево ту више има улогу посредника, каже Душан Јањић, координатор Форума за етничке односе, додајући да новац у Нови Пазар углавном стиже преко невладиних организација у Сарајево, и то оних екстремних, исламистичких, попут Муслиманске браће, али и западних... Главни финансијери су Саудијска Арабија, Емирати и Пакистан. Присуство ових арапских земаља види се и у све чешћој градњи такозваних „пустинских џамија”.

Тренутно расположење у међународној заједници према концепту независног Санџака променљиво је. Један део Запада противи се било каквом даљем прекрајању граница на Балкану. Ипак, реална опасност постоји.

– Ово је као прве барикаде у Сарајево. Поделиће корзо у граду, поделиће кафиће, све ће то ићи много брже него у Босни. Ускоро ће избити и први оружани инциденти, пре свега политичка убиства. Ако власт ништа не предузме, Санџак ће букнути за годину дана, упозорава Јањић.

„Уби, уби Србина”

– поручују екстремисти из Санџака

Овако се скандирало пре два месеца на одбојкашкој утакмици Југославија–Турска, као и оне вечери када се прослављала победа кошаркаша. У све ово уптели су се и политичари, па су Срби проглашени за кривце због свих инцидената у Новом Пазару, каже Владан Мрвић, потпредседник Одбора за заштиту права српског народа у Рашком округу, објашњавајући да су сви физички обрачуни хулигана открили много више од пуне спортске нетрпељивости, а да су сви инциденти, како се видело, политички обојени.

– Када су се носиле заставе Србије, неко је можда и ставио шајкачу и повикао: „Ово је Србија”, али зар није, пита се Мрвић, описујући неке од инцидената у центру Новог Пазара.

– Ово је као прве барикаде у Сарајево. Поделиће корзо у граду, поделиће кафиће, све ће то ићи много брже него у Босни. Ускоро ће избити и први оружани инциденти, пре свега политичка убиства. Ако власт ништа не предузме, Санџак ће букнути за годину дана, упозорава Јањић.

ра. Прошли смо кроз улицу Стефана Немање и одједном је по колима почела да праска канонада камења и флаша. Просто нисам могао да верујем шта се дешава. Нико то није могао да очекује. Не само да су гађали из масе, него и старице са околних зграда. Све је почело да личи на класични линч! Одједном, испред колоне створила се огромна маса од, отприлике, 1.500 људи. У том тренутку помислио сам да почиње рат! Онда је дошла полиција и спасила нас крвопролића. У општем метежу стигао је и начелник СУП Нови Пазар Суад Булић. Умешао се у масу. Дошло је до неког ко-

шкана и ја нисам тачно видео да ли је ударен или одгурнут. Углавном, репетирао је пиштољ, подигао га изнад главе и запуцао. Викао је: „Удри“, „Хапси“! Онда је полиција навалила на нас, сећа се Мрвић.

Полиција је у међувремену поставила барикаде на магистралном путу ка Рашкој и Косовској Митровици. Вест о нередима у Новом Пазару брзо се пронела и група навијача из Рашке, са око 30 возила, пошла је ка Новом Пазару. Полиција их је на пола пута спречила и вратила кућама.

Спортски инцидент, срећом, прошао је без жртава, али већ после два дана страсти Пазараца поново су узбуркане. Бојан Илић (27) брутално је претучен у центру града, у кафићу „Мејк ап“, усред дана.

– Група од 20 муслимана више од пола сата иживљавала се на њему металним и дрвеним моткама, наочиглед двојице полицајаца! Мој брат Бојан и његов вршњак Вељко Белица седели су и мирно пили кафу када им је пришао Бесим Маврић, звани Беско Ђело. Најпре је ударио Вељка, а затим и Бојана. Онда је, као по команди, скочило скоро 50 младића, муслимана, и напали су их. Из оближње продавнице узели су дрвене и металне држаље за мотике и навалили. Ударили су их по главама, леђима, а затим оборили на земљу и иштурнали. Вељко је успео да побегне, а они су се иживљавали на Бојану. Неко од пролазника је реаговао и зауставио их, иначе би га сигурно убили, узбуђено препричава Горан Илић, из Шестова, брат претученог Бојана.

После новог инцидента Срби су се окупили у свом насељу и поставили барикаде.

– У знак протеста зауставили смо саобраћај. Никога нисмо вређали нити нападали. Био је то миран протест. Онда је дошла полиција, растурила барикаде и ухапсила Бојана и Вељка. Без присуства адвоката држали су их у притвору целу ноћ – 12 сати. Нису уопште хтели да траже праве кривце! Кажњен је Бесим прекршајно, али и двојица пребијених младића!? Сутрадан се, нажалост, десила нова глупост. Бојан је упркос нашим упозорењима поново отишао у тај ка-

фић „Мејк ап“. Рекао ми је да сме слободно да иде где хоће, да је ово слободна држава. Претили су му током ноћи телефоном да не излази, да остане у кућном притвору, јер ће га неко убити! Ипак, отишао је. Када је после краћег боравка у кафићу ушао у тоалет, заскочила га је полиција и поново ухапсила. У тоалету су нашли бомбу и нож! Класична намештаљка! Сви детаљи воде ка томе да је то инсценирано! Није имао ни бомбу ни нож. Неко је то оставио и експресна, зачуђујуће брза реакција полиције то доказује. Само су чекали да уђе у тоалет и ухапсили га, тврди Илић.

– Група од 20 муслимана више од пола сата иживљавала се на њему металним и дрвеним моткама, наочиглед двојице полицајаца! Мој брат Бојан и његов вршњак Вељко Белица седели су и мирно пили кафу када им је пришао Бесим Маврић, звани Беско Ђело. Најпре је ударио Вељка, а затим и Бојана. Онда је, као по команди, скочило скоро 50 младића, муслимана, и напали су их. Из оближње продавнице узели су дрвене и металне држаље за мотике и навалили. Ударили су их по главама, леђима, а затим оборили на земљу и иштурнали. Вељко је успео да побегне, а они су се иживљавали на Бојану. Неко од пролазника је реаговао и зауставио их, иначе би га сигурно убили, узбуђено препричава Горан Илић, из Шестова, брат претученог Бојана.

СТОПИРАН ПОВРАТАК СРБА

„Срби хоће својим кућама, од Коштунице и Ђинђића нема одговора”, могла би се у две реченице сажети дугогодишња борба прогнаних Срба са Косова и Метохије

Председник Српског националног већа Милан Ивановић, који се однедавно налази у илегалу због покушаја УНМИК полиције да га ухапси најавио је био састанак са представницима Српског националног већа за централно Косово, на коме се одлучивало о даљем ставу према УНМИК полицији, с обзиром да насиље које спроводе над Србима не престаје. По речима Ивановића, настављају се хапшења Срба који се оптужују за геноцид на основу лажних изјава Албанаца.

— Недавно су у центру Приштине претучене две старице српске националности. Понашање шефа УНМИК-ове комисије, Михаела Штајнера, непријатељско је према Србима и подсећа на прошла времена, казао је Ивановић, додајући да су шансе за излазак Срба на локалне изборе минималне и да насиље УНМИК-ове полиције све више удаљава од могућности изласка на предстојеће локалне изборе, што ће ко-

совске Србе потпуно изоловати од званичних институција на Косову и Метохији.

Одбор за повратак донео је одлуку да се на Малу Госпојину (21. септембра) сви прогнани окупе на свим прилазима према Косову и Метохији са најозбиљнијом намером за повратак на ову свету земљу.

По речима организатора Одбора за повратак, Мирослава Шолевића, колективни повратак имао је за циљ: повратак кућама, радним местима и захтеве за обештећењем за настале штете.

— Наравно, ми идемо да се вратимо кући и ово није акција манифестационо-пропагандног карактера. Само колективним повратком домаћој и светској јавности можемо доказати да смо најпрогоњенији ентитет у Европи и ко је на Косову и Метохији прогнаник, а ко прогонитељ, рекао је Шолевић.

– Да нисам организовао протесте све ове године, никада се за нас не би чуло. Мени је глава у торби и прети ми се животом ако поведем породице. Лако је из канцеларија, станова и кабинета тврдити да не можемо окупљањима остварити своја права. Битка се добија на улицама, трговима... Сви они који су данас на власти могли су на улицама митинговати и скидати власт, а ми се не можемо борити за истину – тврди Спасић.

Он је, такође, рекао да после обраћања српском премијеру Ђинђићу и председнику Коштуници од њих није стигао никакав одговор.

Шолевић је изразио очекивање да ће 21. септембра, за када је био најављен масовни повратак, на граници са Косовом и Метохијом бити преко 100.000 људи, а од УНМИК-а се, према његовим речима, очекивало да им осигура безбедност.

– Ми ћемо тражити да 500 наших момака обуку униформе УНМИК-а и да они штите наш народ, рекао је тада Шолевић.

Иначе, Симо Спасић, председник Удружења киднапованих и отетих на Косову и Метохији, после састанка са Небојшом Човићем, изјавио је:

– Руководиоци нашег Удружења јуче су позвани на разговор код Небојше Човића. Једина тема разговора било је наше окупљање на административној граници према Косову и масовни повратак на родна огњишта. Речено нам је да није моменат за таква окупљања, јер се може десити да међу нас буду бачене бомбе и да ће сву одговорност сносити онај ко поведе породице како на најављени протест за 21. септембар, тако и на будуће. Речено нам је да са протестима не можемо ништа да добијемо, него да једино појединци мо-

**Покажи шта је твоје.
Да докажемо
колико нас има!**

гу да манипулишу са унесрећенима. Представници нашег Удружења су поверовали потпуковнику полиције Гвоздену Гагићу, кога је именovala Влада Србије на место шефа бироа за нестала лица. Он је и на ранијим састанцима говорио, а сада потврдио да у логорима на Космету има око 400 преживелих чланова наших породица и да ће наредних дана једна мања група бити пуштена, објашњава Спасић.

– Да нисам организовао протесте све ове године, никада се за нас не би чуло. Мени је глава у торби и прети ми се животом ако поведем породице. Лако је из канцеларија, станова и кабинета тврдити да не можемо окупљањима остварити своја права. Битка се добија на улицама, трговима... Сви они који су данас на власти могли су на улицама митинговати и скидати власт, а ми се не можемо борити за истину – тврди Спасић.

ВИНЧА У БЕСЦЕЊЕ

Почетком 2001. године амерички амбасадор Вилијам Монтгомери био је у получасовној посети Винчи, и том приликом инсистирао да види нуклеарни реактор и гориво. После Монтгомерија, почетком априла ове године, у пратњи републичког министра за науку, технологију и развој, Драгана Домазета, у Винчу долази и Зоран Ђинђић

Овог лета у Институту је завладала паника. Научници др Филип Вукајловић и др Драгомир Давидовић, у очајању се обраћају писмом, од 22. јула, Војиславу Коштуници, Генералштабу ВЈ, САНУ. Одговор не стиже ниоткуда

Поред инсистирања да се прода нуклеарно гориво из Винче и врати Русима од којих је и купљено, Американци су током тајних преговора још више инсистирали да се размонтира постојећи нуклеарни реактор у Винчи, нашта научни саветник др Филип Вукајловић, одговара:

– Шест милиона долара, које према овом договору треба да се добију од неке невладине организације, дају се искључиво за демонтажу реактора. То подсећа на ону трговину која је такође ишла преко амбасадора Монтгомерија, када нам је као социјалну помоћ увалио генетски мутирану соју, да је продамо сељацима као сточну храну, да би од тих пара исплатили пензије. Са шест милиона долара, објашњава др Вукајловић, можемо само да започнемо демонтажу реактора, а да би се посао завршио треба нам између 20 и 25 милиона долара. Донета је, изгледа, одлука о декомисији реактора што ће знатно увећати проблеме које сада имамо, и лично сам веома забринут.

По речима др Ивана Аничина, професора нуклеарне физике на Физичком факултету у Београду, баснословно вредан нуклеарни материјал из Винче дат је у бесцење, и вреди бар десетине милиона долара више. Али, штета је много већа од економске, јер више нећемо моћи да развијемо сопствену технологију.

– Долазимо у колонијални положај у односу на развијене земље. То практично значи да ћемо све што нам у будућности буде требало од нуклеарне технологије, од струје до малих апарата или радиоактивних материјала, морати да купујемо. Зависићемо од њихове добре воље, и моћићемо да набавимо само оно што они буду желели да нам продају, и то по папирним ценама, а своју примену, осим за прављење атомске бомбе, тај материјал је имао у индустрији и медицини.

Дакле, одласком „атомских“ бомби из Винче и еколошко стање изнад Београда се само усложњава и драматизује. У базенима Нуклеарног института остаје око две тоне радиоактивног отпада (углавном из нуклеарне електране Кршко), и то у зарђалим бурадима, која одавно цуре. „Добро је што цуре, иначе би експлодирала“, кажу стручњаци ове установе, додајући да бисмо тада имали заиста Чернобил или Хирошиму. Американца Теда Гарнера, шефа контраверзне невладине организације која ће наводно да плати винчанске шипке, то наравно не брине. Јер, ту трулу бурад међународни терористи неће да краду, а пошто се винчански реактор демонтира, ни „зли“ Срби неће од хрватског радиоактивног отпада моћи да праве уранијумску муницију какву су Американци употребавали у агресији на СР Југославију 1999. године.

– Све више мислим да је разлог мог пензионисања то што сам у мојим лабораторијским истраживањима била на трагу да обелоданим производњу муниције са уранијумским пуњењем, и да су нас 1999. године, између осталог, Американци зато и бомбардовали, да им се не би умешали у њихово тржиште војне муниције, каже Надежда Ајдачић, некадашњи шеф лабораторије за мерење радиоактивности Нуклеарног института у Винчи.

По речима др Ивана Аничина, професора нуклеарне физике на Физичком факултету у Београду, баснословно вредан нуклеарни материјал из Винче дат је у бесцење, и вреди бар десетине милиона долара више. Али, штета је много већа од економске, јер више нећемо моћи да развијемо сопствену технологију.

ПАРЕ БАЧЕНЕ У ВОДУ

Док из Министарства науке и технологије тврде да је опасан нуклеарни материјал изнешен и да ће Винча ускоро озеленићи, научници у овој установи кажу да ће радиоактивни отпад остати заувек у Југославији, што је, по свему судећи, била права намера Америке

– Никада они неће узети тај отпад. Американци су однели што их је занимало, а то је свеже нуклеарно гориво, и нема никаквог интереса да сада, пошто су добили што су желели, себе оптерећују транспортом отпада, каже др Давидовић, додајући да је то страшно опасан и скуп посао.

Гашењем Винче, по многим, пројектом „Зелена Винча“, Србија, по свему судећи, ставља дефинитивно тачку на нуклеарна истраживања.

Др Давидовић тврди да је ово дефинитивни крај свих нуклеарних истраживања у Србији.

– Реактор РБ је, просто речено, деџа играчка. Ето толике су његове могућности. Он има врло ограничену примену. Моћи ћемо, на пример, да развијамо „бор неутронску терапију“, али то је отприлике све. Нажалост, овде није у питању само судбина једног научног института. Винча је институција од националног значаја. Она одређује шта је будућност Србије, сматра Давидовић, па питање да ли Србија, у нуклеарној ери, има перспективу без развоја нуклеарне технологије, чини се излишно.

Према плану Европске уније, више од 35 одсто укупне потребе за електричном енергијом у Европи подмириваће се у будућности из нуклеарки. Само за банална испитивања својства обичних материјала, што је неопходно за елементарну производњу, користи се нуклеарна енергија, односно неутрони.

– Окончањем свих нуклеарних истраживања стављена је тачка на наш развој. Привреда и енергетика не могу се развијати. Овако смо враћени на ниво Албаније и афричких земаља. И то са нашом енергетском ситуацијом, када годинама већ увозимо струју, упозорава Давидовић.

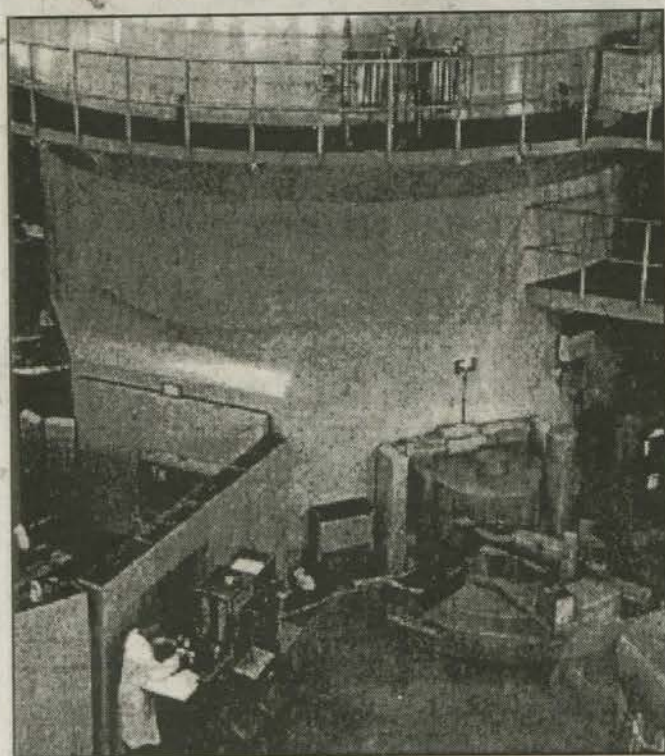
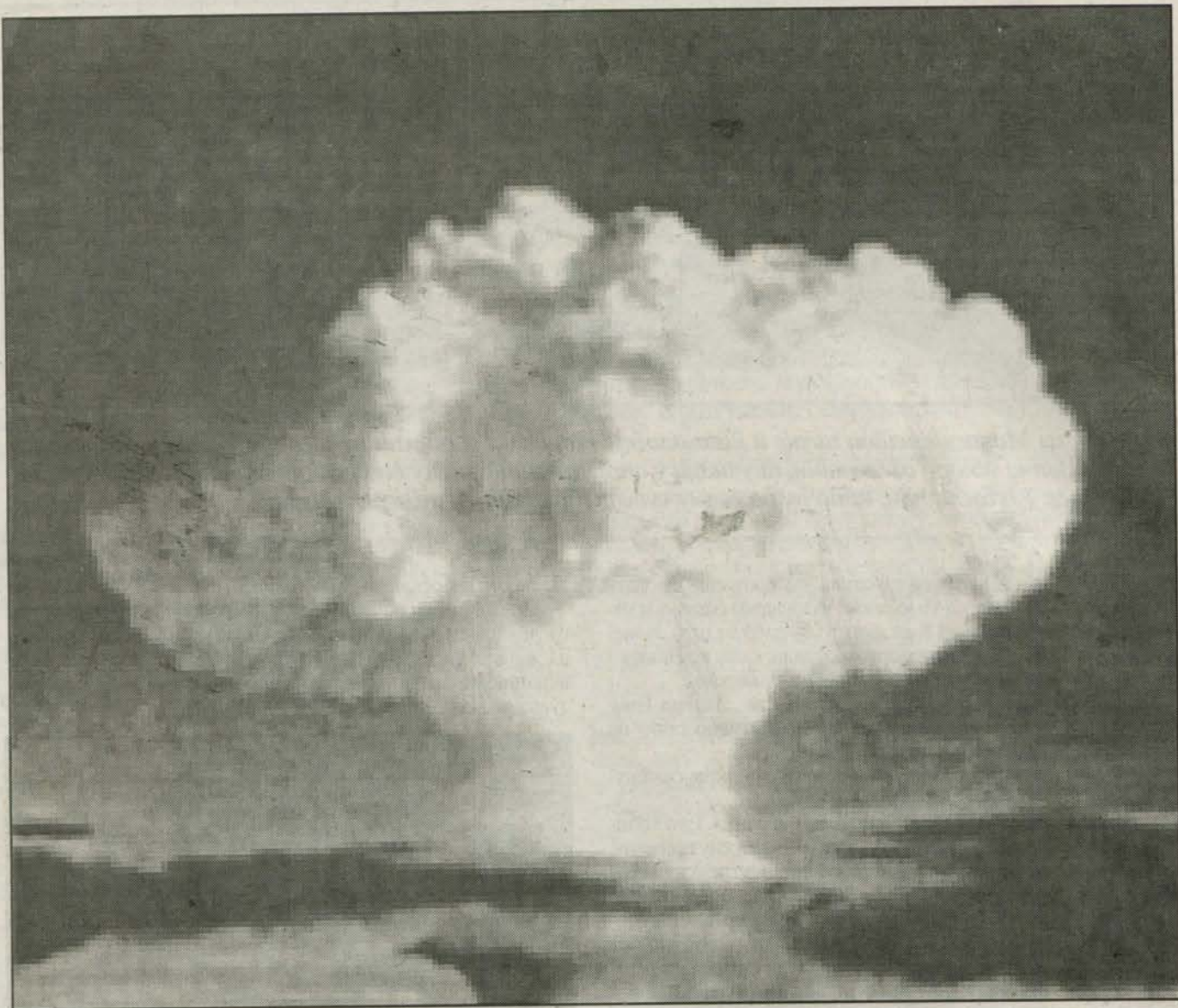
Када је 1948. године основан Институт у Винчи, био је амбициозно замишљен као највећи научни центар у овом делу Европе. Био је то почетак развоја нуклеарне технологије на Балкану. У Винчи су се радили научни пројекти од државне

важности, за онаком „поверљиво“.

Према неким рачуницама, у нуклеарна истраживања Југославија је до сада уложила више од милијарду и 80 милиона долара! Сада, сав уложени новац и све што су радиле генерације и генерације српских научника просто се баца у воду, каже Давидовић.

– Окончањем свих нуклеарних истраживања стављена је тачка на наш развој. Привреда и енергетика не могу се развијати. Овако смо враћени на ниво Албаније и афричких земаља. И то са нашом енергетском ситуацијом, када годинама већ увозимо струју, упозорава Давидовић.

По речима научника, „Зелена Винча“ је чиста глупост. Најопасније од свега је растурање нуклеарног реактора. Његови зидови су толико озрачени да треба неколико стотина година да би се макар мало смањио интензитет тог зрачења. Где ће да се одлажу ти делови – на одлагалиште које не постоји, и за чију изградњу уопште нема довољно новца, питају се стручњаци у Винчи.

– О наменском одлагалишту нема ни говора, тврди Давидовић, пре свега зато што у Србији не постоји адекватно место на којем би радиоактивни отпад заиста био безбедан по околину.

– Такво одлагалиште може да се прави једино у напуштеном руднику соли која у себи скупља влагу, и на тај начин прави заштитни омотач који спречава да радиоактивност дође до земље. Свако друго решење је апсолутно небезбедно. Забрињавајуће је што све у вези градње те депоније они држе у потпуној тајности – објашњава Давидовић.

Нуклеарни материјал у Винчи налази се под сталним надзором полиције. Хоће ли ново одлагалиште, уколико уопште буде саграђено, бити довољно безбедно, не прети ли и ту опасност од терориста који га могу прерадити у нуклеарно оружје?

– Локација те депоније неће бити никаква тајна. Али, не верујем да ће ико бити толико луд да покуша да украде отпад, јер ће у том случају и сам бити озрачен, објашњава директор Суботић.

СВАКА ВАШКА ОБАШКА

Недавно је наша дијаспора у Словенији изјавила од председника Кошицунице да погуче амбасадора из Словеније Ива Висковића, што је само још једна погуча да СР Југославија нема спољну политику. Трагом те информације, коју су објавили и неки медији, покушавамо да дођемо до одговора да ли СР Југославија има спољну политику и каква је она?

Према мишљењу многих дипломата од каријере, као и неких страних дипломата, СР Југославија нема спољну политику. Као доказ таквог става наводе чињеницу да је Горан Свилановић тек годину дана након ступања на дужност шефа наше дипломатије у Савезној скупштини поднео некакав назови експозе о спољној политици. У свакој нормалној држави то је морало да се уради пре ступања на дужност, а да пре тога Влада усвоји основе спољне политике. Зато се и дешава да нашу спољну политику води свако за себе.

Бинђић се шета по белом свету. У Чешкој му је, на пример, домаћин био министар спољних послова, што је незамисливо. О тој посети, исто као и о свим осталим, Бинђић не обавештава никога, мада је обавезан да то уради.

С друге стране, Мирољуб Лабус тера своје. О спољној политици никог живог не пита. Војислав Коштуница, такође. По избијању проблема на југу Србије и председник Координационог центра, Небојша Човић, тера неку своју спољну политику. Човић у Савету безбедности Уједињених нација подноси експозе, уместо министра спољних послова! То, иначе, може да учине само шеф државе, премијер, министар спољних послова или амбасадор акредитован у Уједињеним нацијама.

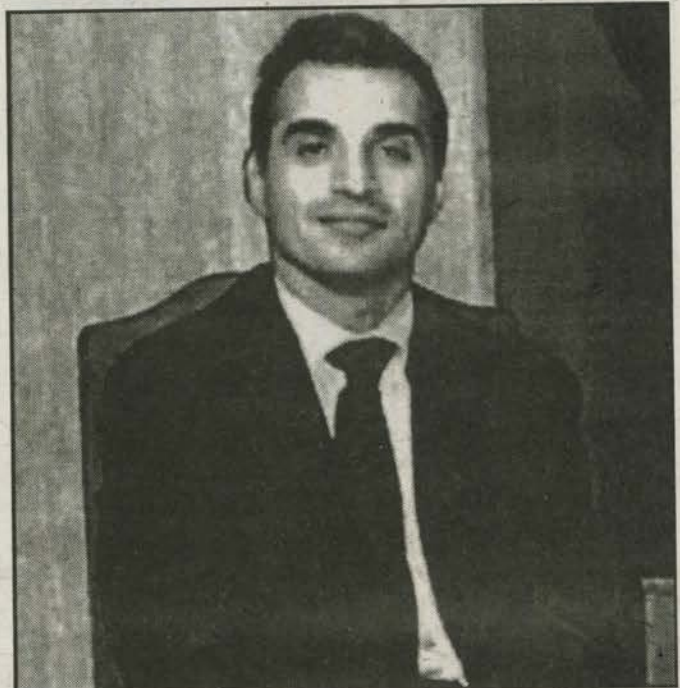
На све то, као пета или шеста виолина у раштимованом оркестру, јавља се Горан Свилановић који као спроводи нашу спољну политику.

Никада се раније није дешавало да нека делегација оде у иностранство, а да претходно не поднесе платформу. Њу, заједно са мишљењем СМПП-а, претходно одобри или не одобри Савезна влада, која касније разматра и извештај о

посети. Такав редослед корака поништен је после 5. октобра 2000. године.

Да се поштовао такав редослед корака не би се, примера ради, десило да Горан Свилановић иде код тадашњег америчког председника Клинтона на пет дана пре него што је дошло до смене у Белој кући. Тамо је причао ствари које су супротне интересима ове земље, због чега је тадашњи премијер Зоран Жижич изјавио да то што је Свилановић говорио у Вашингтону нису званични ставови Владе СР Југославије. Морао је да поднесе оставку. Тим пре што га у иностранству више нико не „зарезује“ и што му је дипломатски кор у Београду, од тада, једноставно окренуо леђа.

Никада се раније није дешавало да нека делегација оде у иностранство, а да претходно не поднесе платформу. Њу, заједно са мишљењем СМПП-а, претходно одобри или не одобри Савезна влада, која касније разматра и извештај о посети. Такав редослед корака поништен је после 5. октобра 2000. године.

Према мишљењу многих дипломата од каријере, као и неких страних дипломата, СР Југославија нема спољну политику. Као доказ таквог става наводе чињеницу да је Горан Свилановић тек годину дана након ступања на дужност шефа наше дипломатије у Савезној скупштини поднео некакав назови експозе о спољној политици. У свакој нормалној држави то је морало да се уради пре ступања на дужност, а да пре тога Влада усвоји основе спољне политике. Зато се и дешава да нашу спољну политику води свако за себе.

ДУХ ИЗ БОШЕ КОЈИ ПЛАШИ ДОСОВЦЕ

Када је „коначна” директна ратна штета на територији СР Југославије процењена на 4-5 милијарди долара, генерални секретар НАТО, Џорџ Робертсон, изјавио је да НАТО нема намеру да плати ратну одштету, „јер је војна интервенција НАТО била у складу са међународним правом и правилима ратовања”. Да се Робертсон не наљути превише, потрудио се незаобилазни гувернер Млађан Динкић тврђом да је на прошлогодишњој Донаторској конференцији међународна заједница, практично, Југославији исплатила први део ратне одштете и да би „у наредне три године Југославији требало да буде исплаћено четири милијарде долара што није ни трећина стварне штете која је начињена на Југославији

Такође, на инсистирање опозиционих посланика у Републичкој скупштини да се питање ратне одштете стави на дневни ред, Чедомир Јовановић „соломонски” одговара: „Шта вреди што од петнаест тужби у Хагу ми имамо против њих тринаест, кад они имају против нас две (хрватска и босанска, ваљда), којима могу да нас сахране. Боље да не чачкамо без потребе”.

Доласком на власт крајем 2000. године, ДОС је све магистралне регионалне чарке везане за послератна материјална обештећења из својих разлога скрајнуо из епицентра јав-

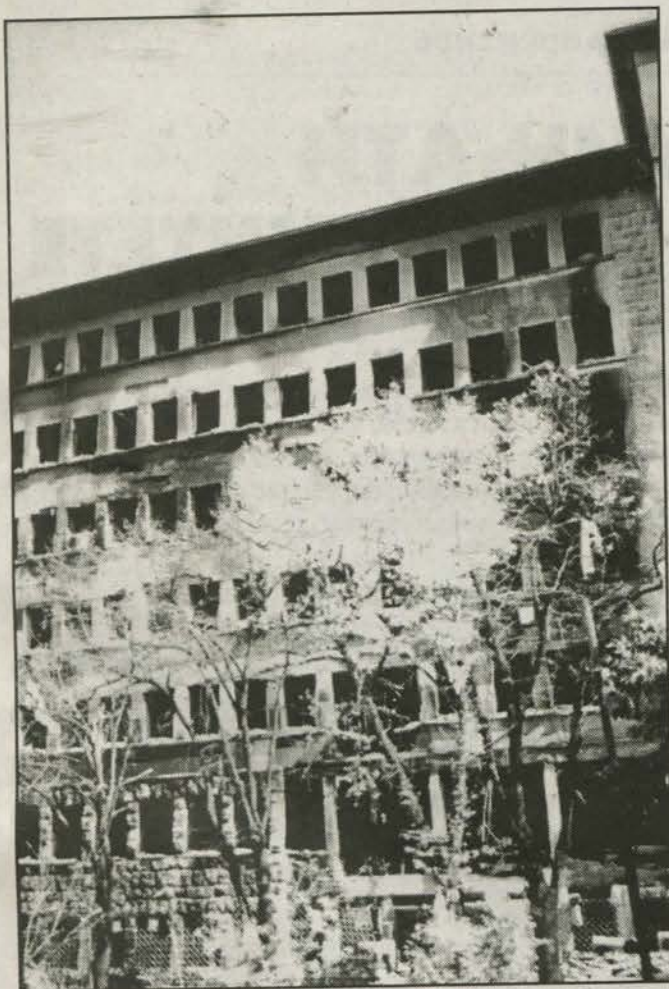
Чедомир Јовановић: „Шта вреди што од петнаест тужби у Хагу ми имамо против њих тринаест, кад они имају против нас две (хрватска и босанска, ваљда), којима могу да нас сахране. Боље да не чачкамо без потребе”.

них или званичних државних приоритета, очигледно играјући на карту свршених чинова или минималног реаговања на туђе иницијативе.

Иначе, питање ратне одштете у ратним сукобима 1991–1995. први су покренули Словенци тражећи одштетну суму у распону од 1–100 милиона долара. Још током рата у Хрватској тамошњи недржавни и незванични органи „потраживали” су од Србије, односно Југославије, између пет и 20 милијарди долара, а чланови Изетбеговићеве владе половином 1995. године најављивали су захтеве за ратном одштетом вредном и 50 милијарди долара. Захтеви су нагло спласнули после нестанка Републике Српске Крајине и масовног бомбардовања НАТО снага циљева у Републици Српској.

Вредна је запажања и чињеница да је интензитет потраживања ратне одштете, по правилу, појачаван и онда када су расправе о подели девизног наслеђа бивше Југославије биле у кризи, и обрнуто. Тако су крајем 1995. године жустре полемике око поделе девизних резерви бивше државе у иностранству, које су у СРЈ процењиване на „само” 1,025, а у Хрватској на „чак” 1,7 милиона долара, биле неупоредиво оштрије од полемике везаних за (не)плаћање ратне одште-

те „вредне“ неколико desetina milijardi dolara. To je bio samo dokaz da nijedna od strana nije očekivala da ће ратну одштету заиста и извући.

Хрватска је 1997. године захтевала од чувене Бадентер-вое комисије да ратну штету коју је претрпела обрачуна СР Југославији у оквиру поделе имовине на основу сукцесије, али је комисија препоручила да све зараћене стране узајамно исплате ратну штету.

Исте године амерички амбасадор у Хрватској, Питер Галбрајт, тврдио је како је лично израчунао да је само 1991. и 1992. године та штета износила 27 милијарди долара и да јој треба додати штету хрватску имовину вредну 1,6 милијарди долара, што са остатком сукцесионе вредности, која треба да припадне Хрватској, износи укупно 45,4 милијарди долара. Исто право као Хрватској, Галбрајт је давао и БиХ, што би, по логици ствари, поменути потенцијалну ратну одштету вероватно удвостручило.

Крајем 1999. године, у оптужници упућеној Међународном суду правде у Хагу, Хрватска је тужила СР Југославију за „геноцид почињен 1991–1995“, са захтевом да Београд исплати одштетни износ од 27 милијарди долара.

Тако, међу свим темама о којима у постоктобарској транспарентној Србији треба да се зна што мање, питање ратне одштете, поред укупног државног финансијског салда, заузима почасно место. То се односи не само на узајамне захтеве за накнаду ратне штете, које су после Дејтона пред Међународним судом у Хагу исписивале Југославија, Хрватска, БиХ, него и на потраживања која после бомбардовања 1999. године пред истим судом има Југославија према чланицама НАТО алијансе.

Уз то, чак и од самог помињања материјалних одштетних захтева Југославије, овде сви беже као од најсмртоносније националне заразе.

Иначе, питање ратне одштете у ратним сукобима 1991–1995. први су покренули Словенци тражећи одштетну суму у распону од 1–100 милиона долара. Још током рата у Хрватској тамошњи недржавни и незванични органи „потраживали“ су од Србије, односно Југославије, између пет и 20 милијарди долара, а чланови Изетбеговићеве владе половином 1995. године најављивали су захтеве за ратном одштетом вредном и 50 милијарди долара. Захтеви су нагло спласнули после нестанка Републике Српске Крајине и масовног бомбардовања НАТО снага циљева у Републици Српској.

Досовци се још буквално нису били ни сместили у тек освојене фотеље, а Стипе Месић поручује да ће морати да по наследном праву ипак плате ратну одштету.

Конкретан корак уследио је почетком прошле године, када је Хрватска Међународном суду у Хагу проследила нове хиљаде страница доказног материјала поводом тужбе из 1999. године, која укључује већ помињану ратну одштету и репарацију.

Мирољуб Лабус је изашао са тврђом да потписивањем Споразума о сукцесији питање ратне одштете „више није на дневном реду“, зашта је Хрватима требало годину дана да се пресаберу и кажу како могу да одустану од оптужби за геноцид, али не и од наплате ратне штете.

Све то објашњава због чега досовска власт на републичком и савезном нивоу не воли да чује ни „о“ од ратне одштете, јер јој се трауматичне доларске милијарде никако не уклапају у скромне, ипак само милионске, донације и помоћи једва довољне и за привремено заслепљивање јавности.

С друге стране, та иста јавност из неадекватног понашања власти наслућује да ратним одштетама негде неко тргује и чека да види где ће и у ком облику предмет трговине да исплива на површину.

НЕ СПОМИЊАТИ БОМБАРДОВАЊЕ И ОДШТЕТЕ

Да је „висока“ дипломатија, како јој ваљда и сам префикс налаже, изнад очију обичних грађана, потврђују најоштрије критике Горана Свилановића и Грађанског савеза, које тешко допиру до уха јавности. Ипак, о стању у овој области, које многи описују катастрофалним, у МИП-у ћуте као заливени. „Више од годину дана смо на „стенд бају“, чекамо радне књижице, спрема се велики одстрел“, шапућу. О гафовима наше дипломатије, шта се у МИП-у, као и данас једном „херметичном“ здању дешава, успели смо ипак понешто да сазнамо

Свилановић је „опозвао“ све амбасадоре, наводно због истека мандата или услова за пензију, и на њихово место поставио оне који су давно пензионисани. Рецимо Дејана Јанчу, који је 1928. годиште, Свилановић је послао у Будимпешту, десет година млађег Илију Ђукића у Кину, а Бисерку Матић-Спасојевић у Македонију. Врхунац је промовисање Душка Лазића у генералног секретара СМПП-а, који је до 1990. године био у Стручној служби ЦК СКЈ, у Међународном одељењу, 1990. је прешао у СМПП. „Аванзовао“ је 1992. године за министра саветника у Москви и убрзо смењен. Због приватног бизниса, тамо је и живео, све до новог наименовања. Уместо оних које је отпустио и „ставио на располагање“, примио је „музиканте“ попут Александра Јоксимовића који има средњу музичку школу, „телефонције“ и људе који не знају ниједан страни језик.

Нас у свету данас представљају Хрвати, кадрови из Титовог времена, и људи са двоструким пасошима и држављанством. У најужем Свилановићевом кругу су Хрвати Владимир Вареш и Ватрослав Вековић, који је и начелник Дирекције за анализу и планирање СМПП-а, па је за амбасадора у Словенији поставио свог сународника Иву Висковића. За амбасадора у УНЕСКО именован је Титов агент Драгољуб Најман, а у УН су послали сина Милаца Шаховића, Дејана, који је био чиновник аустралијске амбасаде у Београду. Же-

Направили су чистку кадрова по Стаљиновом рецепту, а у току је систематизација нових радних места, где се планира отпуштање 250 људи из СМПП-а.

на која је данас наш амбасадор у Финској, пекла је амбасадорски занат као секретарица финског амбасадора у Београду.

Направили су чистку кадрова по Стаљиновом рецепту, а у току је систематизација нових радних места, где се планира отпуштање 250 људи из СМПП-а.

Савезна влада је, како видимо, „мртава“. Функционише као да не постоји, а без њене платформе која би одобравала посету, циљ и састав делегације, не би, по правилу, смео да прође ниједан званичан одлазак у иностранство. Понашају се по принципу „свака вашка обашка“, што упада у очи међународним круговима. Свилановић скокне до Америке да би промовисао себе, јер за њега МИП и савезни органи не постоје, што се односи и на Лабуса, који се више договара са

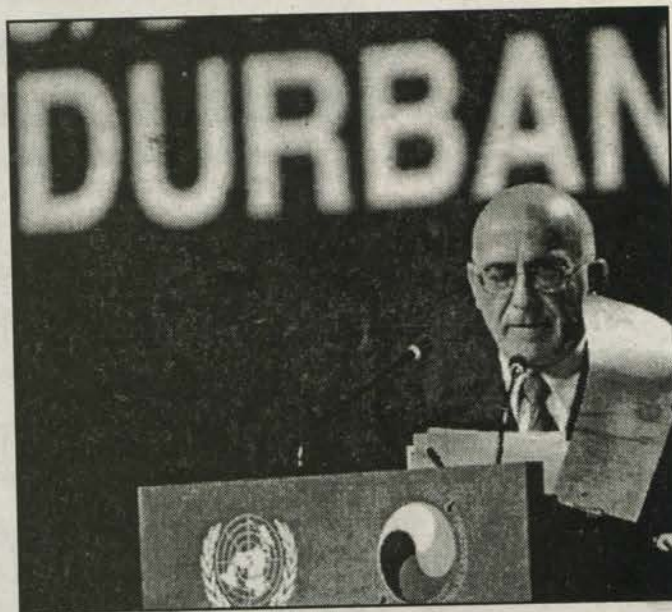
Свилановић, који је био приватно за време медитеранских игара у Тунису, тражио је пријем код њиховог министра иностраних послова, нашта му је скренута пажња да постоји „дипломатски пут“. По повратку овамо, хитно је тражио да му се позове тунишки отправник послова да би му изразио протест, и одбио да га прими кад му је овај после седам дана донео писмо министра иностраних послова Туниса.

Сличан инцидент збио се и у Дурбану, где је, да би оправдао пут, тражио пријем код министра иностраних послова у пет афричких земаља, али нигде није наишао на позитиван одговор, па је због таквог третмана у Дурбану, по повратку, захтевао затварање наше амбасаде у Јужној Африци.

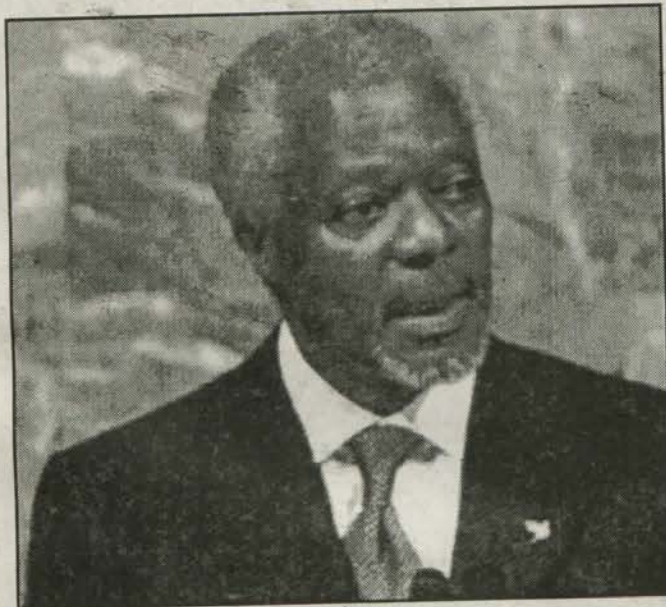

О стварном стању у дипломатији говоре подаци о обиму трговинске размене са светом, који су за првих девет месеци ове године мањи за 30 одсто у односу на исти период прошле године. Трговински дефицит, који не помињу ни Лабус ни Свилановић, износио је 2,5 милијарде долара прошле године, а покривеност увоза извозом је, без обзира на њихово бусање, само 38 посто у односу на 45 посто 2000. године.

„приметио” је да се Југославија састоји од Србије, Црне Горе и Косова, што наравно наши медији нису забележили. Јавна је тајна да је Свилановић дао личну инструкцију свим амбасадама да не помињу агресију на СРЈ, бомбардовање и накнаду ратне штете. Оно што се, пак, данас тражи, сем сарадње са Трибуналом и сарадње са Републиком Српском, али преко Сарајева а не Бања Луке, јесте и прекид свих послова са Либијом, Ираком, Сиријом или, рецимо, Бурмом, где је под фирмом „штедње” укинута наша амбасада, иако смо у тој земљи имали извозни посао тежак 120 милиона долара.

Потезом пера до сада је укинута тринаест амбасада. Поменимо само ону у Гвинеји, где је „Енергопројект” до сада наплатио четири хидроцентрале, завршава пету, и преговара о изградњи пословног центра, и транспорта електричне енергије, или Танзанији у којој је „Партизански пут” из Новог Београда саградио више хиљада километара путева, или Кенији, где су наше фирме градиле хидроцентрале и омогућавале водоснабдевање највећих градова, укључујући и Најроби. О стварном стању у дипломатији говоре подаци о обиму трговинске размене са светом, који су за првих девет месеци ове године мањи за 30 одсто у односу на исти период прошле године. Трговински дефицит, који не помињу ни Лабус ни Свилановић, износио је 2,5 милијарде долара прошле године, а покривеност увоза извозом је, без обзира на њихово бусање, само 38 посто у односу на 45 посто 2000. године.

Динкићем него са Савезном владом. Човић у Савет безбедности ОУН, рецимо, иде без министра иностраних послова, што се коси са свим дипломатским правилима. Свако иде где хоће и ради шта му је воља, а то, хтели или не, оставља одређени утисак.

Рецимо, пријем Југославије у ОУН, када је подизана застава Југославије, које подразумева присуство 80 до 100 делегација, било је само њих четири. Кофи Анана, који је том приликом поздравио поновни пријем Југославије у ОУН,

Нас у свету данас представљају Хрвати, кадрови из Титовог времена, и људи са двоstrukим пасошима и држављанством. У најужем Свилановићевом кругу су Хрвати Владимир Вареш и Ватрослав Векерић, који је и начелник Дирекције за анализу и планирање СМПП-а, па је за амбасадора у Словенији поставио свог сународника Иву Висковића. За амбасадора у УНЕСКО именован је Титов агент Драгољуб Најман, а у УН су послали сина Милана Шаховића, Дејана, који је био чиновник аустралијске амбасаде у Београду. Жена која је данас наш амбасадор у Финској, пекала је амбасадорски занат као секретарица финског амбасадора у Београду.

Афоризми... Афоризми... Афоризми...

– Сврбе ме табани. Биће опет шетње.

***

– Влада нема социјални програм. То не тврди опозиција, већ премијер.

***

– Кад лопови воде борбу против криминала, то се зове реформа.

***

– Учинак власти је завидан, завиде им и највећи непријатељи српског народа.

***

– Чим је укинут ембарго, продали су Србију.

***

– Министри у Влади Србије вредно раде за своју земљу. Ствар је у томе да су они страни држављани.

***

– Неки бирачи су и даље за ДОС. Ионако ни ДОС више није за себе.

***

– Коштуница и Ђинђић заиста би требало да се извину. Српском народу.

***

Ситни ли су
Ситни ли су ови људи,
у маглу се неки сплели,
да им греси нису крупни,
не би се, веруј, ни видели.
Куда гмижу, знају л' каквој
децу воде будућности,
та и да сам туђ туђинац,
заплакао бих од жалости.
Удри муњо, бар толико,
да заслепиш очи моје,
па да мислим све је другче,
све је боље него што је.

Јован Јовановић Змај

Афоризми... Афоризми... Афоризми...

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија,

дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
11. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 31. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

Српска радикална странка
позива све патриотски опредељене
грађане Србије на

БОЈКОТ

ДРУГОГ ИЗБОРНОГ КРУГА ПРЕДСЕДНИЧКИХ ИЗБОРА

**Ни КОШТУНИЦА, ни ЛАБУС немогу бити будућност Србије.
Они су упропастили и СРБИЈУ и Савезну Републику ЈУГОСЛАВИЈУ.
Успешним БОЈКОТОМ и КОШТУНИЦУ и ЛАБУСА и ЋИНЋИЋА
шаљемо на сметлиште историје.**